PŘELOŽILA HANA LÁRYŠOVÁ

PROBUZENÍ ŽIVLŮ

BOBBIE WIRKMAA

PROBUZENÍ ŽIVLŮ

BOBBIE WIRKMAA

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Bobbie Wirkmaa, 2026
Translation © Hana Láryšová, 2026
Cover Art © Alex McLaughlin, 2026
Map © Jana Šouflová, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-327-1 (pdf)

Mé spřízněné duši Kathy Murphyové, mé osobní Lyře.
Mám velké štěstí, že tě můžu nazývat svojí přítelkyní.
S tebou bych šla do Říše stínů a zase zpátky.

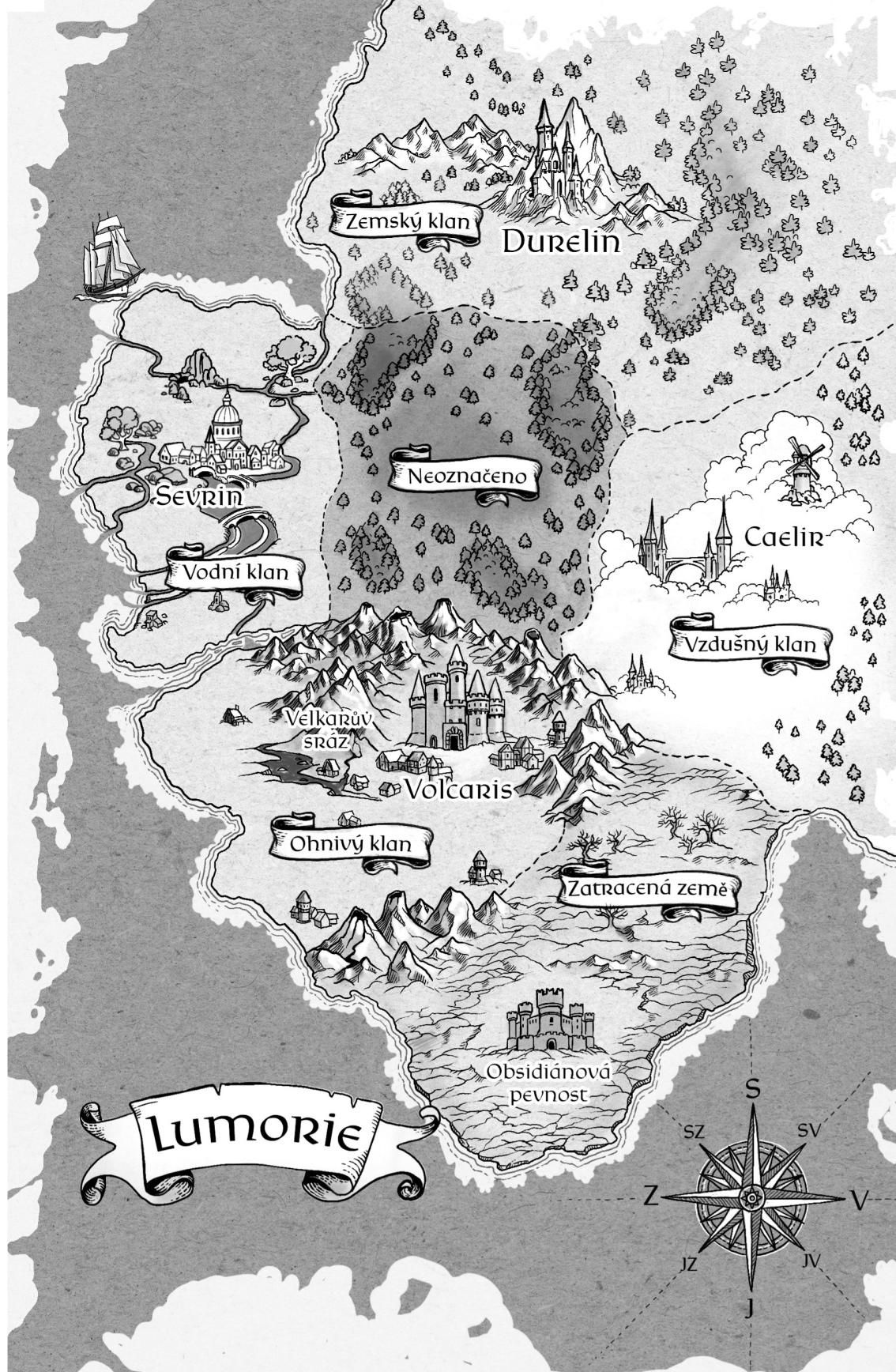
Zemský klan
Durelin
Neoznačeno
Sevrin
Vodní klan
Caelir
Vzdušný klan
Velkanův sráz
Volcaris
Ohnivý klan
Zatracená země
Obsidiánová pevnost
Lumorie
S
SZ
SV
Z
V
JZ
JV
J

PROLOG

Říká se, že proroctví je nebezpečná věc – pravda skrytá v hádankách zatížená vírou.

Ne vždycky jsem věřil.

Většina proroctví, na která jsem během studií narazil, nejsou nic než útržky mýtů překroucené při opakovaném vyprávění, ztracené v překladu nebo pohřbené tak hluboko v politickém strachu, že hnijí spolu s mrtvolami epoch, jež je umlčely. Ale tohle… tohle mi vždycky připadalo jiné.

Spiritborn.

To jméno se nikdy naplno neobjeví. Není v žádném z textů, které jsem našel, ani v ruinách, v nichž stále přetrvává šepot. A přesto jsou tam znamení – napůl zformovaná, roztroušená po staletích jako drobky chleba připravené pro ty, kteří vědí, kam se podívat. Sbíráním těch útržků jsem strávil skoro celý život, a přesto nemám odpovědi na všechny svoje otázky.

Z živlů všech zrozena, však žádnému nepatří.
Síla nezničitelná, co v zajetí se teď krčí.
Až čtyři seřadí se, pátý pak povstane z nich.
Trosečník se probudí a světem zazní jeho křik.

Četl jsem ty věty víckrát, než dokážu spočítat. Viděl jsem je vyryté do kamene pod sutinami staré svatyně. Slyšel jsem je opakovat strážce údolí Mythren – draky starší než samotné klany mluvící

v hádankách a plamenech. Nikdy spiritborna nejmenují. Ale všichni pozorují.

A stejně tak já.

V zapečetěných archivech hlavního města, kde se šeptá o záznamech – proroctvích vymazaných, přepsaných nebo uzamčených v křídlech spjatých s krví.

Dokonce i v Zatracené zemi uchovávají ruiny zapomenuté Říše stínů vzpomínky a magii, které lidé zapomněli. Já najdu pravdu.

Existují věštci, kteří mluvili o snech – vizích, které nepředstavovaly minulost, ale blížící se bouři. Postava opředená světlem a stínem stojící na okraji vyústění. Neznají jméno. Ani tvář. Ani formu. Jen že tahle osoba – ať už je to kdokoliv – nikdy neměla přežít.

Něco se *vrací*.

Živly to cítí. Draci to cítí. Okraj něčeho, co se rozplétá. A někde tam venku se probouzí dítě zrozené z ohně a bouře, země a příboje.

Jestli se šeptem mluví o něm, pak se všechno, co známe, brzy změní.

A proroctví?

Nikdy nešlo o to, aby se zabránilo jeho konci.

Vždy šlo o to ho přežít.

Valen Thorne
Mág Ohnivého dvora
Archivář zapomenutých pravd

1

LUMORIE

„Blížím se k nalezení spiritborna, ale dochází nám čas. Srdcestíniny síly se přibližují. Věřím, že za trhlinami v ochranných bariérách je právě ona.“
– VALENŮV DENÍK

Amara

Je brzké jaro. Takové to ráno, které lže.

Stojím venku před naším domem a sleduju, jak kouř z komína stoupá k bledé obloze. Veranda za mnou zavrzá, jak se do vybledlých modrých dveří opře vánek. Stěny z dřevěných prken postříbřených větrem a časem se opírají o svah, jako by byly unavené – ale drží.

Můj otec pracuje nedaleko, ozařuje ho pozdně ranní světlo. Slunce mu ohřívá ramena, pot se mu leskne na čele jako rosa na kameni. Ohání se motykou v tichém rytmu – zvednout, švihnout, nadechnout –, rozděluje půdu jemnými záběry. Jde to snadno, hlína je tmavá a úrodná, stáčí se jako vlna.

Sleduju ho při práci. Sleduju kopce. Ve větru mě něco zaujme – na jaro je příliš ostrý. Je příliš velký klid.

Zastrčím si za ucho pramen černých vlasů. Cop se mi uvolnil a už mě začíná bolet v zádech.

Prostě ze sebe nedokážu setřást tu předtuchu.

Kopce jsou jako spící obři, kterých se dotkla zeleň. Na okraji pole rostou tu a tam luční květiny – žluté, bílé, občas fialové. Stromy podél vzdáleného konce se právě začínají rozpomínat na sluneční svit.

Táta si všimne, že se na něj dívám, a usměje se. Jeho bledá kůže je rudá od slunce a práce, kolem hnědých očí se vytvořily vrásky tiché radosti. Vítr mu odvane hnědé vlasy z čela a na okamžik vypadá mladší.

Opětuju jeho úsměv, hřbetem ruky si otřu čelo a pak několikrát máchnu pažemi, abych uvolnila napětí. Celou zimu jsem měla napilno – nosila jsem dřevo, mlela obilí, pomáhala matce s tkaním –, ale práce na poli je něco jiného. Žádá si víc. Jiné svaly. Jinou trpělivost.

Vím, že bolest pomine. Vždycky to tak je. Do letního slunovratu si tělo námahu zapamatuje a tyhle svaly mi pomůžou při sklizni.

Každý den tady přináší vlastní rytmus: cítit v rukách půdu, ačkoliv je sušší, než by měla v brzkém jaru být. Smích u jídla zní v těchto dnech trochu hlasitěji – jako bychom se všichni snažili něco přehlušit.

Na farmě se cítíme v bezpečí. Ale bezpečí nám začalo připadat jako něco, co *předstíráme* – zatímco se šíří zvěsti o temných trhlinách, nájezdech podél jižních hranic říše a prázdných oblohách, protože si své jezdce vybírá stále méně draků.

Když se soustředím na půdu, nalézám aspoň trochu útěchy – je to něco, co můžu ovládat. Tenhle rytmus… ten sdílený návrat k zemi. Změna ročního období. Znovu začínající život.

„Čas na jídlo!“

Z domu se k nám donese matčin jasný a melodický hlas. Ohlédnu se přes rameno a uvidím ji stát ve dveřích, utírá si přitom ruce do zástěry. Její zelené oči jsou jasné, tváře růžové a kaštanově hnědé vlasy, v jejichž pramenech se leskne slunce, si smotala do ležérního drdolu.

Vypadá nádherně: opáleně, sebevědomě a spokojeně. Září životem, který si vytvořila vlastníma rukama.

Otec odloží motyku a protáhne se, pak se vydá k domu. Taky se zvednu, opráším si špínu z rukou, napětí v bolavých svalech se uvolňuje s každým krokem. Uvnitř nás přivítá lahodná vůně chleba, zeleniny a čehosi sladkého, co nás obklopí pohodlím.

Při jídle se matka zmíní o trhu. „Musíme tam zítra zajít," říká a sahá pro máslo. „Došla nám sůl a chci se podívat, jestli má pekař tu žitnou mouku, co mám ráda."

Otec přikývne. „Ještě něco?"

„Zbývá nám několik sklenic se zavařeninou," odpoví a ohlédne se ke spíži. „Ostružiny a kdoule. Doufám, že se mi povede je směnit za jiné."

Zmínka o trhu ve mně zažehne jiskru. „Chci jít taky," povím a předkloním se, na misku jsem úplně zapomněla.

Matce zacukají rty. S otcem si vymění vědoucný pohled.

Vzpomínají.

Pravděpodobně na dobu, kdy jsme s Lyrou převrhly vozík s ovocem, protože jsme honily kuře. Nebo obarvily vodu ve fontáně namodro šťávou z borůvek. Nebo když jsem téměř vrazila pekařovu synovi facku, protože řekl, že se svým rodičům nepodobám.

Jakože – dobře. Nepodobám. Ne v důležitých věcech.

„Samozřejmě," odpoví matka s úsměvem, který je částečně shovívavý i obezřetný. „Už jsem požádala Durnhartovy, jestli u nich zítra v noci můžeme přespat."

Lyra Durnhartová – od osmi let moje nejlepší kamarádka. Patnáct roků chaosu a těch nejlepších potíží. Neviděly jsme se jen několik dní, ale mám pocit, jako by to byly týdny. Chybí mi její smích. A to, že mluví dřív, než myslí. A jak se jí zalesknou oči, než mě uvrtá do něčeho bezhlavého.

Už ji slyším: *Konečně! Už jsem si začínala myslet, že jsi pohřbená pod hromadou pytlů brambor.*

Matka začíná uklízet ze stolu, ale otec ji rukou na zápěstí zastaví. Sesbírá talíře a odnese je do dřezu, kde je v tichosti umyje. Sedí vedle mě a sleduje ho s tichou láskou.

Když je hotovo a talíře spočívají na odkapávači, otočí se a natáhne k ní ruku. Matka ji bez zaváhání přijme se stejně známým zábleskem v očích. Ke dveřím a zpátky na pole jdou ruku v ruce.

Vyhlédnu z okna k zákrutě cesty, která vede do vesnice. A dál.

A na okamžik to cítím.

To pnutí v hrudi. Šum pod kůží.

Jako by se něco probouzelo.

„Amaro?" zavolá matka jemně zvenčí a vytrhne mě z myšlenek.

„Už jdu," odpovím rychle a popadnu rukavice z věšáku u dveří.

Takhle jednoduše vklouznu zpátky do rytmu dne – vstoupím na světlo s milovanými lidmi a pole čeká.

Slunce vrhá na půdu ostré stíny a my se vrátíme na svá místa. Země je v odpoledním teple drolivá, měkká a pod mými prsty poddajná. Kleknu si vedle nedodělané řady a pustím se do práce s novým zápalem.

Zatlačím dlaně na zem a volám magii v sobě. Odpoví, pomalu a pravidelně se zvedá. Nabídnu ji semenům – jako jemné povzbuzení, slib. Jestli počasí vydrží, do rána by mohla vypučet.

Na práci, kterou ještě musím udělat, se dívám bez obav, protože v tom, co by se dalo považovat za náročný úkol, spatřuju útěchu a rovnováhu.

Lidé říkají, že zem je nepoddajná, ale není to pravda. Země se neodmítá pohnout – odmítá padnout.

To je Zemský klan. Můj klan.

Sáhnu vedle sebe po krátké motyce. Dřevěná násada je častým užíváním vyhlazená, stále je do ní vyrytá značka výrobce – jednoduchá spirála. Vzpomínám si, jak mi ji otec dával – ne jako dar, ale tiché předání něčeho, co jsem si zasloužila.

Co tvoříš ty, tvoří tebe, řekl mi.

Tehdy jsem tomu nerozuměla a nejsem si ani jistá, že to plně chápu nyní. Ale když s ní pracuju se zeminou, cítím se klidnější. Jako by svět dával větší smysl, když jsem součástí obdělávání půdy.

Ohlédnu se k domu na kamennou římsu u dveří, kam moje matka vyryla v průběhu let naše jména. Naše rodina vyznává *kamennou paměť.* Je to tradice v Zemském klanu – narození, sliby, dokonce i zlomená srdce – to všechno vrýváme do kamene.

„Země si pamatuje, co jsme zapomněli," říká vždycky matka. *„Tak se k ní chovej jako ke svědkyni."*

Vzpomínám si, jak jsem seděla u stolu na sešlosti a pod hvězdami naslouchala starým příběhům – tichým pravdám předávaným z ruky do ruky jako semena ve tmě.

Zemský klan na svou moudrost nespěchá. Necháváme ji zakořenit.

Jedné letní noci jsme se s Lyrou smály s pusou plnou pečené dýně tak moc, až jsme nemohly dýchat. Vzduch byl zlatý a nehybný – jako by dokonce i vítr naslouchal.

Postavila se, smělá jako vždycky, a vyprávěla příběh o tom, jak přeskočila rokli u Strážcova srázu, aby ohromila mladého lovce. Dostala se doprostřed – dopadla na břeh řeky s vyjeknutím a dvěma odřenými koleny –, ale bohové, jak to uměla podat. Vyprávěla tu historku vítězoslavně, ne jako neúspěch. Dokonce i starší s kamennými obličeji se usmívali.

Když se s tvářemi zrůžovělými od smíchu posadila vedle mě, šťouchla mě do ramene a šeptla: *„Všichni padají, když se snaží dostat přes něco příliš širokého. Ale to neznamená, že to nemáme zkoušet."*

Tenkrát jsem nad tím moc nepřemýšlela.

Teď už ano.

Mám pocit, jako bych stála na okraji propasti a něco čeká nebo se stane. Cítím to – cítím, jak se mi to probouzí pod kůží. Cítím tah v hrudi, šum země, kde dřív bývalo jen ticho. Něco se mění. Nevím, kam mě to zavede – nebo jestli jsem připravená.

Té noci padnu do postele celá rozbolavělá a s vůní země ulpívající na mojí kůži i po koupeli.

Okno je na škvíru otevřené, aby mohl dovnitř proudit chladný jarní vzduch. Zaposlouchám se do zvuků noci – cvrčci zpívající v trávě, tiché šustění listí, občasné zavrzání staré stodoly.

Mír.

Stočím se pod starou, vybledlou modrozlatou prošívanou dekou, kterou ušila matka, a hledím ke stropu na trámy. Hlavou se mi honí myšlenky. Po celém dni práce mám ztěžklé tělo, ale mysl se odmítá usadit.

Nakonec usnu.

A sním.

Nejsou tam ani barvy, ani tvary. Jen nekonečná temnota.

Pluju – beztížná, bezejmenná –, obklopuje mě jen klid.

A pak – záblesk.

Tmou se vine jediný paprsek světla – plamen pod vodou. Pak další. A další.

Brzy je temnota propletená zářícími paprsky jako souhvězdí vetkaná přes prázdnotu. Netuším, jak to vím, ale nejsou to hvězdy. Jsou to vlákna. Čáry složitého starobylého vzorce.

Přitahují mě k… okamžikům. Vzpomínkám. Ale ne mým.

V srdci bouře stojí dívka ve zlatých šatech, které na dlani září runy. Mluví a vítr ji poslouchá.

Královna válečnice s copy jako oheň a rukama lepkavýma od krve zaútočí. Vede armádu světla.

Léčitelka klečí vedle umírajícího dítěte a tiskne mu ruce k hrudníku. Usměje se, zatímco mu dává svůj život.

Věštkyně na vrcholu horské svatyně upírá oči k nebi a kolem ní se vine kadidlo. Zaříkává do větru a obloha se rozevírá.

Cítím všechno.

Hučení bouře.

Horkost bitvy. Bolest oběti.

Nejsem žádnou z těch žen. Ale cosi hluboko uvnitř mě se napíná jako struna. Jako by si to některé moje části už pamatovaly.

Vlákna září jasněji – a pak se všechna najednou roztřepí a rozplynou do moře světla. Je to oslepující. Nádherné. Děsivé.

A potom padám.

Svět se po kouscích mění. Mlha. Kámen.

Úzká pěšina vinoucí se lesem, který nepoznávám, ale cítím, že bych měla. Stromy se stříbrnými žílami. Skleněné listy. Větve, které jako by dýchaly, když se nedívám.

Pokračuju dál, nevím proč, jen že musím.

Pak ji uvidím.

Nejdřív si myslím, že je to další vlákno, další vzpomínka. Ale ona se otočí – a já ztuhnu.

Vypadá jako já, ale ne úplně. Má delší vlasy, které jí volně a divoce spadají kolem ramen. Její pokožka mírně září. Pravou ruku má pokrytou žílami pulzujícího zlatavého světla, jako by měla pod kůží vetkané něco posvátného. Tvar jejích očí je stejný jako můj, mají stejnou hnědou barvu – i když ne. Jsou světlejší. Jako světlo ohně odrážející se v tmavé vodě.

Stojí bosá na mýtině a zvedá k obloze ruce s rozevřenými dlaněmi. Země kolem ní je puklá v dokonalém kruhu – země, vzduch, oheň, voda a něco dalšího víří naráz v jednom sebejistém a snadno provedeném pohybu.

A pak se na mě zadívá.

A svět se zastaví.

Cosi uvnitř mě zabolí. Touha tak hluboká, že mi připadá jako vzpomínání na něco, co jsem ztratila dřív, než jsem se narodila. Nevím, kdo to je. Ale vím, že ona je já. Nebo kým se mám stát.

Udělám krok vpřed – a ona zmizí. Světlo zanikne a les se ponoří do temnoty.

A já se *s ostrým nádechem* probudím.

Toho dne pracujeme na polích už od časného rána, naložíme vůz a vyrazíme do vesnice.

Jedu napřed na Solaře.

Narodila se to jaro, kdy mi bylo jedenáct, s nohama příliš dlouhýma, ušima příliš velkýma a s tvrdohlavou náturou. Vychovala jsem ji od hříběte, aby se otočila při tom nejjemnějším pohybu a přišla na moje zapískání. A dneska cítí moje vzrušení. Ušima stříhá dopředu a lehce našlapuje po prašné cestě – taky se nemůže dočkat, až se tam dostaneme.

Za mnou jedou rodiče s vozem naloženým obilím, kořenovou zeleninou a sklenicemi sušených bylin na směňování. Pod složenou deku jsem zastrčila několik knih – příběhy, které už jsem četla a odložila stranou pro Lyru. Hltá všechno o magii a boji s mečem, ačkoliv si vždycky stěžuje, že se hrdinky zamilují moc rychle.

Kopce se zdvihají a klesají jako hrudník při dýchání. Tahle země mě uklidňuje.

Cesta trvá jen hodinu jízdy, ale vždycky cítím tu změnu, když se přibližujeme.

Pole ustoupí dlážděným uličkám. Luční květiny v příkopě se promění v zastřižené živé ploty a kamenné krámky. Ploty jsou vyšší. Stromy víc okrasné. Kouř stoupá z komínů a nese s sebou vůni chleba a pečeného masa. A pak to uslyším – kola vozů na kameni, rytmické řinčení ozývající se mezi budovami. Tiché hlasy, smích, zvony.

Už jsme blízko.

Lyřin dům se nachází hned u návsi – dvoupodlažní domek s truhlíky v každém okně a dveřmi, které nikdy nezůstanou zavřené, když je doma.

Narovnám se v sedle a koutky úst už se mi roztahují v úsměvu.

Dneska povečeříme s její rodinou a strávíme u nich noc. Ráno matka zamíří na trh, zatímco já s Lyrou proklouzneme na procházku po návsi, kde budeme poslouchat nejnovější místní drby.

Jak se silnice stáčí ke krámkům, cosi se ve mně napíná. To světlo. Ženy. Dívka, která vypadá jako já. Tlačí se na mě ten sen. Bzučení, kterého se nemůžu zbavit.

Zamrkám a vize zmizí.

Solara si odfrkne a pohodí hlavou, vesnice se před námi otevírá.

Na návsi už panuje pozdně odpolední ruch. Projedeme vozem kolem fontány a ke stájím zastrčeným za pekařstvím. Je to široký dvůr zastíněný dlouhou dřevěnou markýzou, vzduch je tu hutně cítit slámou, kůží a koňmi. Pod trámy jsou uvázané tucty koní, líně pohazují ocasy a někteří ve zlatavém světle podřimují.

Když sesedám, přiběhne k nám pacholek. Je mladší než já, na nose má pihy a z rukávu košile mu čouhá stéblo.

„Mám tu klisnu vykartáčovat?“ zeptá se a už sahá po Solařiných opratích.

„Kouše,“ varuju ho a poplácám ji po krku. „Jen jestli předpokládáš, že jsi tu pánem.“

Zazubí se, nedá se odradit. „Je dobře, že se vždycky nejdřív zeptám na svolení.“

Moji rodiče zastaví s vozem na zastíněném prostranství a vypřahají koně, zatímco další pacholek přinese čistou vodu. Místní podkoní jsou rychlí a vycvičení a brzy je náš vůz zaparkovaný a o koně je postaráno. Zůstanu tady o chvilku déle, pohladím Solaru po nose, načež se otočím k návsi.

Obloha začíná tmavnout a s nadcházejícím soumrakem dostává lehce levandulové odstíny. Lyřin dům je jen několik ulic odsud.

Přesto… cosi tichého a neustále přítomného se ve mně napíná. Jako by něco čekalo.

Setřesu to. Byl to jenom sen. Ale bohové, ulpívá to jako mlha – odmítá se zvednout i za denního světla.

Posbíráme z vozu naše věci – pytle, uzlíky, balíčky zabalené do papíru – a vydáme se k Lyřinu domu. Náves kolem nás hučí, rozsvěcují se lucerny, obchodníci vyvolávají poslední nabídky dne. Už neslyším klapot Solařiných kopyt, protože ho pohltil klid stájí. Z krbu v pekárně se nese vůně pečeného chleba.

Jak procházíme tržištěm, zaujmou mě zvýšené hlasy. Zpomalím a tu slovní výměnu pozoruju.

Hluk pročísne ostrý hlas.

„Za tohle plnou cenu nezaplatím," utrhne se nevrlý starší muž svírající malý pytel s obilím.

„Takové jsou ceny," odpoví prodejce se zaťatou čelistí. „Jsou stejné pro všechny."

Starší muž si odfrkne. „Brzy na tom nebude záležet. Ne když se klany konečně pustily do sebe."

Na chvilku se zarazím.

Prodejce neodpoví hned, jen sleduje, jak ten muž odchází a mumlá. Při přerovnávání pytlů se mu mírně třesou ruce.

Matka mě pevně vezme za paži.

„Pojď," řekne jemně a vede mě kupředu.

Vůně čerstvě upečeného chleba mě většinou uklidňuje, ale to se při našem odchodu úplně nestane.

Jsme v polovině hlavní ulice, když někdo zavolá hlubokým a jistým hlasem protkaným nevírou. „Já se propadnu. Braniku!"

Otec se zarazí a pak se otočí. S matkou se zadíváme směrem, odkud slyšíme otcovo jméno.

U studny stojí se založenýma rukama v postoji pevném jako starý dub žena. Cop světle hnědých vlasů má protkaný stříbrem, ale je na ní vidět, že je zvyklá velet. Bezpochyby je ze Zemského klanu.

„Aiel," odtuší otec a mírně se usměje. „Nemyslel jsem si, že tě ještě někdy uvidím."

Třemi dlouhými kroky přejde k nám a obejme ho tak mocně, že ho málem zvedne do vzduchu.

„Ty tvrdohlavý vole," zamumlá. „Zmizel jsi."

„Pověděla jsi mi o Lioře," odpoví. „Že je tu ticho. Že to stačí. A byl jsem pryč." Předvede gesto jako pouliční prodejce při zmizení.

„Nemyslela jsem si, že mě skutečně posloucháš." Odtáhne se a celého si ho prohlédne. „Vypadáš dobře. Vyměkl jsi, ne úplně, ale jsi… spokojený."

„Jsem."

Přesune pohled k mojí matce.

„A tohle je?"

Otec ustoupí stranou a jemně matku obejme.

„Aiel, tohle je moje žena – Mira Thalorová."

Dívá se na ni s láskou, načež se otočí.

„Miro, tohle je Aiel z pevnosti Kamenný most. Sloužili jsme spolu v pěchotě – seznámili jsme se během výcviku nováčků."

Než může říct víc, vloží se do toho matka. „Trvalo mu celé věky, než mě pozval na večeři. Ale nakonec k tomu dospěl."

Otec vydechne nosem a zacukají mu koutky.

Aiel si matku prohlíží mírně přimhouřenýma očima a pak přikývne na souhlas.

„Vybral sis dobře."

„Měl jsem štěstí, že si ona vybrala mě," zazubí se.

Matka ho mírně pleskne po paži a protočí oči. Když rodiče sleduju, nemůžu si pomoct a usměju se.

Pak se Aielina pozornost obrátí ke mně a hodnotí mě pohledem.

„A tohle je?"

„Amara," odpovím. „Jejich dcera."

Nepřestává si mě měřit, jako by hodnotila moji cenu.

„Nosíš se jako Thalorová," řekne nakonec. „Pevně. Jako by země nerozhodovala o tom, kde stojíš."

Zamrkám, její přímočarost mě zastihne nepřipravenou. „Děkuju."

Souhlasně přikývne a pak se otočí zpátky k otci. „Kdy ses sem přestěhoval?"

„Hned po tom, co jsem odešel z pěchoty. Když moje služba skončila," odpoví. „Už jsem měl po krk krve a bitev. Chtěl jsem něco, kde je klid."

Aiel si založí paže a zvedne jedno obočí.

Matka se jemně zeptá: „Byla jsi tady celou dobu?"

„Ne. Právě jsem se vrátila," odvětí Aiel. „Odešla jsem ze služby před několika měsíci. Posledních deset let jsem strávila nedaleko severní vysočiny. Nebyla jsem si jistá, že se vrátím."

Odmlčela se. A pak…

„Ale taky jsem zatoužila po tichu. Nezbylo už mnoho míst, kde by pořád ještě věděli, co to znamená."

Matka se usměje a něžně položí ruku na otcovu paži. Otočí se k ní a na okamžik uvolní napětí v ramenou. Úsměv jí opětuje a potom se znovu obrátí k Aiel.

Znovu cítím to pnutí v hrudníku. Zhluboka se nadechnu a snažím se ten pocit setřást. Otec ztiší hlas, čímž upoutá moji pozornost.

„A jak to jde, Aiel? Doopravdy."

Aiel stojí, jako by překonala bouře, o nichž nikdo nemluví. Síla ženy, jež viděla věci – *čelila* věcem –, které ji nezlomily. Takový typ člověka, který se zapře nohama a vyzve svět, aby se pohnul první.

Ale neodpoví hned.

„Slyšeli jsme zvěsti," dodá otec. „Od projíždějících poutníků, obchodníků a zvědů. Situace podél hranic se zhoršuje, že?"

Aiel semkne rty do tenké čárky. Rozhlédne se po návsi – rozžehnutých lucernách, dětech honících se kolem fontány, hřejivě rozsvíceném pekařství ve zlatavém soumraku.

Pak se zadívá na nás.

„To nejsou zvěsti," odvětí tiše.

V hrudi se mi usadí cosi chladného a nehybného, jako by se mi země pod nohama přestala otáčet. A tentokrát nešumí.

Ohlédnu se na otce. Má zaťatou čelist a oči ve stínu, takhle vypadá, když se z východu blíží bouře.

Aiel pokračuje tichým a jistým hlasem. „Když jsme byli v pěchotě, byly tam jednotky, rozkazy a strategie. Mysleli jsme, že Srdcestína zmizela… nebo zemřela."

Pomalu vydechne a dlouze se odmlčí. „Ale teď? Nájezdy jsou čím dál častější. Jsou organizované způsobem, jaký jsem nikdy dřív neviděla. Žádní zvědi ani dezertéři." Hlas sníží do šepotu. „Je to, jako by se připravovala – jako by zkoušela naše slabá místa."

Mimo naši konverzaci se svět směje a směňuje a tak dále. Je to… špatně.

Srdcestína.

Ta přezdívka je varování. Její skutečné jméno – Selene – nikdo nepoužívá, ale nezapomnělo se. Srdcestína je příběh, který člověk slýchá od mala – vzdálené bitvy, poloviční pravdy, monstrum, které vytesalo stínové vojsko z nočních můr a vůle.

Ale slyšet to teď, z Aieliných úst a v otcově mlčení, to mi přijde příliš blízko.

„Ochranné bariéry selhávají," pokračuje Aiel. „Nedokážeme je zapečetit, aby se stínové vojsko nedostalo skrze ně." Její výraz potemní. „Nikdy nezmizela, jen čekala. A teď… je v pohybu."

„Proč teď?“ zeptá se otec.

„To nevím,“ odpoví Aiel. „Ale jestli znovu testuje hranice, znamená to, že něco hledá. Proč jinak by se po takové době dala do pohybu? Proč by vstoupila do naší země?“

Úder srdce. Pak pohlédne na matku a její výraz se zjemní v něco něžnějšího pod tou ocelí. „Omlouvám se, Miro. Amaro. Je to starý zvyk. Myšlení z pěchoty, mluvím přímo. A teď vám kazím jarní odpoledne.“

Matka zavrtí hlavou a ozve se tichým, ale odhodlaným hlasem. „Raději si poslechnu pravdu, než abych předstírala, že se svět nezměnil.“

Aiel vděčně přikývne a pak se trochu unaveně, ale vřele usměje. „Přesto,“ praví a ustoupí, „řeči o válce si schovám na jindy. Až se napijeme a nebude u toho tolik svědků.“

Naposledy se zadívá na otce. „Jsem nedaleko západních polí. Zastavte se, abychom si mohli promluvit.“

„Zastavíme,“ odpoví otec.

Aiel se otočí ke mně. „Ráda jsem tě poznala, Amaro. Drž se pevně svých kořenů. Svět s nimi rád zkouší cloumat.“

Usměju se a potom se ohlédnu na otce. Pozoruje Aiel, jak odchází. Odkašle si a nadhodí si uzlík, co nese.

„Tak pojďte,“ řekne. „Durnhartovi čekají.“

Zbytek cesty ujdeme téměř v tichosti, prostor pro konverzaci vyplňují zvuky z návsi. Ale váha Aieliných slov ulpívá jako prach, který se neusadil.

Spatříme Lyřin dům – dvě patra teplého kamene a v každém okně je truhlík, z něhož přetéká zeleň. Hlavní dveře jsou otevřené, aby mohl jarní vzduch dovnitř, a já nikdy nebyla vděčnější, že můžu být na místě, které mi bylo po celý život druhým domovem.

„Jste tady! A už bylo načase,“ zavolá Lyra odněkud zevnitř. „Začínala jsem si myslet, že jste se ztratili mezi stájemi a naší brankou.“

Vejdeme do vstupní haly. Objeví se Lyra a utírá si ruce do ručníku, rusé vlasy má rozpuštěné, tváře zarudlé a zelené oči jí jiskří. Naráz je jí všude plno, jako když vzplane suché listí.

Zatímco já jsem dlouhá a štíhlá, ona má křivky. Říká, co já ne. Lyra je vytrvalost k mému vzdoru. Ona hoří, já držím a rovnováha mezi námi funguje.

Lyra se zazubí. „Tady je!“

Než můžu promluvit, přitáhne si mě do těsného objetí. Z ramenou mi mizí poslední zbytky napětí, které jsem si přinesla z návsi.

„Pojďte dál," praví a pokyne nám. „Máma navařila tolik jídla, že by to nasytilo polovinu vesnice."

Za námi se s vrznutím zabouchnou dveře.

„Lyro! Lyro!"

Do místnosti se vřítí bosá šmouha v podobě chlapce, může mu být možná sedm, má rozcuchané kaštanově hnědé vlasy a málem převrhne stoličku.

„Jsem tady!" zavolá naprosto klidná Lyra. „To je Revan – náš soused. Zůstane na večeři."

Přiběhne k ní a pevně ji obejme okolo nohou. Lyra mu rozcuchá vlasy ještě víc a on se na ni zářivě usměje.

Nemůžu si pomoct a musím se usmát taky. Má tak čistou a upřímnou radost, že to zažene i poslední Aieliny stíny.

Tamsen Durnhartová stojí u dlouhého stolu a pokládá košík s pečivem vedle kouřící mísy pečené tykve. Má vyhrnuté rukávy a vlasy protkané šedí stažené do volného drdolu.

„Miro," přivítá matku vřele a přitáhne si ji do objetí. „Braniku. Už jsme se dlouho neviděli."

„A tady je," řekne Galen, když vstoupí dovnitř z terasy a otírá si ruce do plátna. Je mohutnější než můj otec, ale působí stejně jistě jako krbový kámen – pevně a známě.

Obejme mě a já v jeho náruči zmizím.

„Amaro, rád tě vidím. Vypadáš dobře."

„Ty taky," odpovím, zatímco se odtahuju.

Sejdeme se kolem stolu a Lyra nalévá víno se svojí obvyklou okázalostí. Hovor se plynule rozproudí – místní drby, jarní výsadba, nový pekař s otravně hlasitým smíchem. Ale občas si všimnu, že matka uklidňuje otce dotykem ruky.

V hlavě se mi tiše ozve Aielin hlas: *Srdcestína.*

Naproti přes stůl se Galen s jiskřícíma očima nakloní k Revanovi. „Viděl jsi včera draky, jak prolétali kolem vesnice?"

„Viděl! Jeden byl zelený jako jarní tráva!"

Kolem stolu se rozhostí ticho delší, než by mělo.

„Zeleného draka jsem neviděl už roky," přizná otec nakonec tichým hlasem. „Myslel jsem, že přestali úplně navazovat spojení."

Matka na židli poposedne a jemně podotkne: „Nech toho chlapce snít."

Lyra se pozorně zadívá na moje rodiče a pak se otočí k chlapci. Zazubí se, zatímco Revanovi nalévá pohár šťávy z lesních plodů. „Překvapuje mě, že jsi nevylezl na střechu, abys líp viděl."

„Zkoušel jsem to," odpoví Revan hrdě. „Ale máma mě chytila."

To všechny u stolu rozesměje.

Pak se s rozzářenýma očima otočí ke mně. „Jednoho dne budu jezdec. Vyletím opravdu vysoko a budu plivat oheň na všechno zlo."

Rozesměju se. „I na pekařova syna?"

Nakloní hlavu. „Jen když bude skutečně zlý."

Znovu se směju. „Myslíš, že bych taky mohla být jezdec?"

Přeměří si mě. „Ano."

Zadívám se na svoje ruce – stále špinavé od práce na poli. „Já nevím. Jsem farmářka."

Revan se zamyšleně zamračí. „Drakům špína nevadí." Otočí hlavu ke Galenovi. „Jak se můžu stát jezdcem?"

Galen se uchechtne a odloží svůj pohár. „To je dobrá otázka, že?" Galen se opře a vzhlédne k tmavnoucí obloze venku. „Nestaneš se jím, když se o to budeš pokoušet. Draci si vybírají. Něco v tobě vidí, ačkoliv ty to ještě nevíš."

Ta slova se tiše a jistě usazují jako semena v půdě.

Otec tiše dodá: „Nejdřív se musíš stát válečníkem, než tě drak zavolá."

Revan vykulí oči. „Fakt musím?"

„Musíš," přikývne otec.

Revan nafoukne hruď. „To zvládnu! Jsem silný, rychlý a chytrý!"

Lyra se za ubrouskem samolibě usměje. „To víš, že jo!"

Tamsen při sledování chlapce jiskří oči. „A pro svoje dobro příliš chytrý."

Revan se rozzáří. „A budu moct čerpat magii, že?"

Všichni u stolu se uchechtnou, ale odpoví můj otec.

„Když si tě drak vybere," praví tiše, „a ty se s ním spojíš, tak ano. Budeš čerpat magii. Ale nejen mocí. Účelně."

Revan v úžasu otevře pusu. „Skutečnou magii?" vydechne.

„Skutečnou magii," potvrdí otec a malinko se usměje. „Silnější než to, co děláme s každodenními zaklínadly."

Revan vítězoslavně bouchne rukama do stolu. „Já to *věděl*!“

Galen se mírně uchechtne. „Přesto budeš muset trénovat, malý válečníku. S poutem nebo bez, magie není hračka.“

Tamsen se nakloní a škádlivým hlasem pronese: „A už vůbec ne blízko mojí kuchyně.“

Raven se chvíli tváří, jako by ho pokárala, ale vzápětí se mu široký úsměv nezadržitelně vrátí.

„Takže to znamená, že dokážu vládnout větší zemskou magií?“ vyhrkne a téměř převrhne svůj pohár. „Dokážu přeměnit svoje tělo v kámen? Můj kamarád Edran říkal, že to je skutečná zemská moc!“ Nečeká na potvrzení a pokračuje. „A dokážu pohnout zemí? Přivolat stromy? Možná dokážu postavit obrovskou sochu. Nebo hrad. Jestli budu jezdec, dokážu *cokoliv*!“

Lyra už se teď směje do rukávu. Dokonce ani Galen nedokáže skrýt úsměv.

Můj otec zvedne jedno obočí, ale v očích se mu mihne pobavení. „Někteří zemští jezdci na dracích dokážou zatvrdit svoji kůži jako kámen, to ano. Ale vyžaduje to čas a ovládání.“

„Výcvik,“ dodá Mira, která se usmívá a otírá si ruce do zástěry. „A trpělivost. Země naslouchá nejlíp těm, kteří vědí, jak čekat.“

Revan nakloní hlavu a její slova zvažuje. „Jsem *tak trochu* trpělivý.“

Lyra si odfrkne. „Včera jsi vydržel dvě minuty, než jsi vylezl na plot u nás na zahradě.“

„Jenže jsem se *příšerně nudil*!“ protestoval.

Tamsen mávne lžící jako předsednickým kladívkem. „Žádné stavění ani ničení hradů, dokud nedokážeš vydržet sedět u večeře, aniž bys převrhl talíř.“

Revan se stydlivě zaculí a já si nemůžu pomoct, musím se usmát taky. Ten sladký chlapec překypující úžasem si je tak jistý, že mu svět vyjde vstříc. Vzpomínám si, jaký je to pocit, než člověk pochopí rozdíl mezi příběhy a pravdou.

Všichni členové Zemského klanu se rodí s jistou mírou nižší magie. Mají to tak všichni v říši. Máme to v krvi, v kostech země samotné. Ale jezdci jdou dál a *čerpají* magii skrze pouto s draky a vládnou něčím větším.

O takové magii jsem četla jenom ve starých knihách, jejichž inkoust už téměř vybledl, ale dokonce i pouhá slova stačí na to, aby se

ve mně něco probouzelo. V téhle tiché vesnici se takové magii nepotřebujeme učit nebo ji procvičovat. Farmářům, obchodníkům a řemeslníkům stačí nižší magie víc než dost na to, abychom prožili dobrý a naplněný život.

Síla hory: to není jen kůže silná jako brnění, ale tělo proměněné v pevný kámen – nedá se s ním hnout, je nezničitelné.

Seismický pulz: jediný ráz, který proudí zemí a strhává nepřátele jako listí ve větru.

Kořenový rozkaz: vytržení stromů a kořenů ze země, stavění zdí nebo pronikání skrze ozbrojené síly, jako by byly z hedvábí.

A pak je tady geomancie – ta je nejvzácnější. Síla dávat samotné zemi nový tvar. Pohybovat horami, vytesávat rokle a zvedat kamenné zdi pouhou vůlí.

Proto většina jezdců začíná jako válečníci. Nejsou pro sílu jen vybíráni – jsou pro ni cvičeni. Někteří po službě v armádě povýší ke dvoru. Jiní si zvolí vyšší pozice kapitánů nebo generálů. Ale jejich kořeny jsou vždycky stejné: disciplína, oběť, schopnost.

Většina z nás nejsou válečníci.

Nerozkazujeme, ale žádáme a prosíme. A občas, jsme-li trpěliví a dostatečně pevní, země odpoví.

Znovu se zadívám na Revana s uzardělými tvářemi a rozzářenýma očima. Už sní o obloze. A na okamžik to taky cítím – bolestnou touhu. Jiskru.

„Počkat – počkat!“ vykřikne najednou Revan naléhavě a bez dechu. „Budu moct ovládat vodu? Nebo vzduch? Nebo – oheň?“

Osazenstvo u stolu na okamžik znehybní.

Galen se nakloní a jemným hlasem k němu promluví. „Ne, maličký. Patříš k Zemskému klanu. Dokonce i jezdci spojení s drakem dokážou ovládat pouze magii svého živlu. Díky poutu je silnější, ale nemění to, co máš uvnitř.“

Revan posmutní. „Takže nemůžu ovládat všechny?“

Jeho zklamání je tiché, ale zasáhne mě silněji, než čekám.

A na okamžik se rozpomenu na sen, který se mi zdál v noci – na ženu, která vypadala jako já, ale nebyla jsem to já. Stála v bouři všech čtyř živlů – u nohou se jí zvedala země, v rukách jí planul oheň, kolem ní vířil vítr a pramínky vody jako stuhy.

Všechny najednou.

Kéž by to tak bylo možné.

Zamrkám, ale ta vize přetrvává a je příliš živá na to, aby se dala jen tak zapomenout.

„Nikdo nedokáže ovládat všechny čtyři," praví můj otec vřelým, ale jistým hlasem. „Ovšem země stačí. Překvapí tě, jaká síla ti spí pod nohama."

Tamsen se zazubí. „Upřímně, já bych byl raději, abys oheň neovládal, Revane. Moje zahrada by se z toho nikdy nevzpamatovala."

Revan se zarazí a zvážní. „Takže ohněm vládne jenom Ohnivý klan?"

Pomalu přikývnu a vzpomenu si na dobu, kdy jsem stála na poli za naším domem s rukama nataženýma k větru a snažila se ho přimět, aby mě zvedl.

Nestalo se tak.

„Promiň, Revane," řeknu jemně. „Magie se dědí krví. Oheň pro Ohnivý klan. Voda pro Vodní klan. Země pro nás."

Revan mírně posmutní. „Máma s tátou oba pocházejí ze Zemského klanu."

Lehce se usměju. „Pak budeš jedním z nás. A země?" natáhnu se a zaťukám do stolu. „Země je silná. Drží, podpírá a pamatuje si. Nemusí běsnit, aby byla silná." Sleduju, jak se mu do očí navrací jiskřičky naděje. „Dokážeš s ní úžasné věci. Já to vím."

Chvilku mě tiše pozoruje. „I když to není oheň?"

„Především proto, že to není oheň."

Revan mě pozorně sleduje, jako by si ta slova zapisoval na nějaké posvátné místo. Pak se jeho výraz změní a znovu ožije. „Tak postavím ten nejsilnější hrad v celé říši!" prohlásí a rozhodí ruce. „S věžemi, které protnou mraky, a stěnami, které žádný stín nikdy nezničí."

Kolem stolu se znovu nese smích, ale tentokrát je veselejší a vřelejší. Dokonce i můj otec se usmívá a vrásky v jeho obličeji nejsou tak hluboké.

A mně se v hrudi usadí něco tichého.

Večeře se ubírá v oparu plných břich a mihotavých světel svíček. Revan právě dojídá dezert, když ho od hlavních dveří zavolá jeho matka hlasem, který jasně říká – *teď, ne později.* Ospale protestuje, ještě jednou obejme Lyru a zamává nám jako malý, malátný princ,

než se odšourá do noci a pořád přitom mumlá o kamenných věžích a dračích křídlech.

Dospělí zůstávají u stolu s poloplnými poháry vína a rozhovorem, který zřejmě v brzké době jen tak neskončí.

Lyra do mě šťouchne ramenem. „Pojď. Pomoz mi s nádobím, nebo mě matka zakleje do ropuchy."

Následuju ji ke kuchyňskému koutu. Snadno chytíme rytmus – podáváme talíře, drhneme, nepotřebujeme mluvit. Takový typ ticha je možný mezi lidmi, kteří se znají dost dlouho na to, aby zaplnili mezery.

Pak se na mě Lyra úkosem ohlédne. „Jsi nějak zamlklá," řekne.

Oplachuju mísu. „Jen unavená."

„Hmm." Začne si broukat písničku. „Není to lež. Ale taky to není celá pravda."

Povzdechnu si. Samozřejmě že do mě vidí.

Vyhlédnu z okna. Obloha má tmavě indigovou barvu a hvězdy září v soumraku jako špendlíkové hlavičky v látce.

„Dneska jsem něco slyšela," zamumlám. „O ochranných bariérách a Srdcestíně. Nemůžu na to přestat myslet. Mám pocit jako…" Odmlčím se, protože si nejsem jistá, co se to vlastně snažím pojmenovat.

Lyra čeká.

Tak jí to povím.

Ne všechno, co Aiel říkala – ale jaký jsem z toho měla *pocit*. O trhlinách v ochranných bariérách a organizovaných nájezdech. Ten pocit, že se něco starobylého dalo zase do pohybu.

Kamarádka naslouchá a ruce se jí míhají ve vodě, jako by se uklidňovala prací.

Když skončím, odloží nádobí a zadívá se na mě. „Jestli je to pravda, pak nejsme tak daleko od boje, jak jsme si mysleli."

Přikývnu. „Vždycky jsem si myslela, že tahle vesnice žije ve vlastním světě. Že se nás nic, co je tam venku, nemůže skutečně dotknout. Ale dnes v noci…" Točím prstem ve vodě a sleduju, jak víří. „Dnes v noci mám pocit, jako by se to začínalo kazit."

„Vždycky jsme si dělaly legraci z toho, co bychom dělaly, kdyby se svět začal rozpadat," pokračuje tišeji. „Odjely na západ. Předstíraly smrt. Otevřely si pekařství." Zvedne koutky úst v úsměvu, ovšem ten

velice rychle povadne. „Ale jestli je to skutečné…“ Plamennýma zelenýma očima vyhledá ty moje. „Tak se chci naučit bojovat. Ochránit svoje milované.“ Okamžik ticha. „A chci, abys to *ty* uměla taky.“

Ticho mezi námi ztěžkne tichým porozuměním – takovým, jaké existuje jen mezi dvěma lidmi, kteří se přátelí už velice dlouho.

Pak Lyra vydechne. „Aspoň že Revan je připravený.“

Zamrkám. „Cože?“

Zvedne čistý talíř a se samolibým úsměvem mi ho podá. „Viděla jsi ho dneska? Už plánuje zemní valy a pravděpodobně ve spánku kreslí plány bitvy.“

Potichu se zasměju. „Říkal, že nechá vyrůst stromy tak vysoké, že se budou dotýkat nebe.“

„Bůh nám pomáhej, jestli přijde na to jak,“ zamumlá. „Sám sebe korunuje na krále ostružinové armády a začne od všech vybírat daně v žaludech.“

Rozesměju se – *skutečně* se rozesměju – a Lyra se vítězoslavně zazubí.

A bolest v mojí hrudi náhle povolí. Možná se svět opravdu *rozpadá.*

Ale já mám Lyru.

2

SNY A STÍNY

„‚Z živlů všech zrozena, však žádnému nepatří.‘ – *Našli jsme ji! Ve věštecké míse jsem spatřil, jak její magie narůstá. Nikdy dřív jsem nic takového neviděl. Úžasné.“*
– VALENŮV DENÍK

AMARA

Sním.

Blízko je něco starobylého, co nevidím.

Snažím se vykřiknout, ale můj hlas se ztratí ve větru. Pro něco sáhnu – pro někoho –, a jakmile se toho dotknu, proklouzne mi to mezi prsty jako kouř.

Pak – záblesk.

Světlo se chvěje jako plamen ve větru. Těžký a špatný chlad se vkrádá dovnitř. Takový chlad je jako zármutek dřív, než ho člověk pojmenuje.

Za mnou se rozhoří oheň a sálá horko. Otočím se. Hoří Lyřin dům, živoucí plameny šplhají po doškové střeše, praskají. Stíny postav se pohybují v uličce – je jich příliš mnoho, nedají se spočítat.

Otočím se. Vesnice hoří a k oblakům jako křik stoupá kouř. Uprostřed toho všeho stojí postava. Se stříbrnýma očima. Vlasy má bílé jako měsíční svit. Rty krvavě rudé.

Usměje se, pomalu a prohnaně, jako by to viděla už dřív. Jako by se to už stalo.

Liora hoří.

Pak uslyším hlas.

„Amaro… můj hvězdný svite, je čas. Probuď se."

Není to matčin hlas. To mluví někdo jiný.

Obtáčí se kolem mého jména jako pohlazení.

A příkaz.

„Probuď se."

S trhnutím se posadím, srdce mi splašeně buší a dech se zadrhl v krku.

Je tam matka, krčí se vedle mojí postele a drží mě za ramena. Obličej jí ozařuje měsíční světlo a čelo má nakrčené obavami.

„Amaro," zopakuje. „Jsi v pořádku? Házela jsi sebou a volala…"

Vezmu ji za zápěstí. „Matko," vydechnu. „Něco se děje."

Zamrká. „Jak to myslíš?"

Stáhnu deku a přehodím nohy přes okraj postele. „Vesnice – něco se děje. Musíme vzbudit Durnhartovy."

Vyděšeně na mě zírá. „Ale, Amaro, je půlnoc. Co chceš…"

„Vím, že to nedává smysl," přeruším ji a popadnu boty. „Ale cítila jsem to – viděla jsem to!" Ta slova mi chutnají divně, jako by ani nebyla moje.

Matka zaváhá a zahledí se mi do očí. Vidím na ní pochyby, opatrnost, ale pod tím vším ještě něco dalšího.

Vzpomínku.

Protože tohle všechno se stalo už dřív.

Jedno léto jsem snila o rozvodněné řece a otec stihl přesunout nástroje dřív, než je sebrala voda.

Jednou jsem řekla matce, aby toho odpoledne nepouštěla slepice ven. O hodinu později odnesla vichřice všechno, co nebylo připevněné, na sousední pole.

Vloni na podzim, když jsem sledovala oheň v krbu, jsem uviděla, jak plameny pohlcují dům staré Merly. Dokázali jsme zachránit ji i její domov.

Byly to maličkosti, které jsem nevěděla úplně jistě. Nikdy jsem to nedokázala vysvětlit – spíš než předtucha to byl opravdu silný pocit uvnitř.

Ale nikdy ne takhle silný a jistý.

Semkne rty a přikývne. „Vzbudíme tvého otce."

Honem přejde místnost. Otec pořád chrápe, nic netuší.

Posadím se na úzké posteli a ohlédnu se na něho – v matném šeru je špatně vidět, ale hrudník se mu zvedá a klesá v pravidelném rytmu.

V místnosti je příliš ticho.

Sen na mně ulpívá – ten kouř, stín, oheň, zármutek. Její hlas.

Něco je špatně.

Pohybujeme se sehraně a klepeme na dveře Lyřina pokoje a jejích rodičů. Otevřou o chvilku později s rozespalýma očima a v polospánku, zatímco si kolem sebe utahují župany.

Povím jim o ohni, postavě a pocitu, který stále cítím v hrudi jako žhavý uhlík.

Galen s Tamsen si vymění pohledy. Vědí o mých snech od doby, kdy jsem byla malá, ale o ničem takovém jsem nikdy nesnila.

Galen promluví první. „Jestli se něco blíží, musíme varovat stanoviště strážců."

Honem se oblečeme a vklouzneme do noci, jdeme naléhavě. Venku terasa Durnhartových zasténá pod naší vahou. Galen drží lucernu, plamínek je malý a kolísavý, vrhá na zem dlouhé, zdeformované stíny.

Vesnice je zahalená temnotou. Ne mírumilovnou, ale takovou, co *čeká*.

Nehybnost je hustá, tlačí se nám na kůži jako hutná mlha.

Vzhlédnu k obloze, je bez mraků, hvězd a nekonečná. Dokonce i měsíc vypadá jinak. Je matnější. Bledý.

Před námi se rozprostírá prašná cesta, ale mám pocit, že s každým krokem děláme chybu. Štěrk nám pod nohama křupe příliš hlasitě. Noc se zdá… dutá.

Tamsen si přitáhne Lyru k sobě. Galen pozoruje stíny s instinkty vojáka a ruku má položenou nedaleko nože u pasu.

Matka se prsty dotkne mých. Nic neříká, ale není to nutné. Cítíme to.

Už je to tady.

Všech šest jdeme pěšinou, kroky tlumí prach cesty. Lucerna září slabě, ale stačí to na to, aby osvětlovala cestu před námi. S každým krokem jako by se na nás těsněji tlačily okraje temnoty.

Vesnice před námi vypadá jako bez života.

Okna jsou tmavá. Dveře zavřené. Žádné mihotavé světlo ohně. Žádné šeptání. Ani cinknutí konvice v noci. Jen temné domy seřazené jako tiší pozorovatelé.

Po zádech mi přeběhne mráz. Ohlédnu se.

Nic tam není, ale ten pocit mě neopouští.

Projdeme kolem studny, v níž zavrže lano. Vůbec však nefouká vítr.

Plamínek v lucerně divoce zakmitá a vrhá kolem nás rozeklané stíny, které se natahují a chvějí. Ztuhneme.

Plamínek se ustálí.

A pak – se něco změní.

Pohyb vlevo hned za kůlnou Durnhartových. Něco se stáhne zpátky do stromů, příliš tiše na to, aby to bylo přirozené.

Lyra ke mně přistoupí blíž. „Viděla jsi to?"

„Já nevím," šeptnu. Ale viděla jsem to.

Další pohyb – tentokrát napravo. Postava, nebo možná stín, proklouzne mezi dvěma domy dřív, než Galen stihne zvednout lucernu.

Srdce mi buší jako splašené.

Nejsme sami.

Nocí se rozlehne výkřik. Vysoký. Vzdálený. Lidský. A pak – nic.

Ticho, které následuje, je ohlušující.

Poté tma vybuchne.

Stíny se valí z uliček, zpoza domů, z puklin v zemi. Při pohybu se svíjejí a kloužou nízko po zemi. Zanechávají za sebou kouř jako inkoust ve vodě.

Plazí se. Pak se zvednou.

Jejich obrysy se natahují a rozplývají – čelisti tam, kde by žádné být neměly, končetiny, které se rozdvojí, páteře otáčející se vzad.

Vyrazí do domů jako hmyz, trhají dřevo i kámen.

Moji přátelé. Sousedé. *Můj domov.*

Pohybují se jako kouř, ale jsou *těžší.* Jako něco, co se protlačilo světem nepřirozeným způsobem.

A já je slyším.

Šeptají tiše a zákeřně.

Kroutí se vzduchem jako jed, dech táhnoucí se po rozbitém skle. Zježí se mi chloupky vzadu na krku.

Proženou se vesnicí, vklouzávají do uliček, odřezávají východy, nahánějí lidi jako dobytek. Někteří se plíží pomalu, naklánějí hlavu různými směry a čichají do vzduchu. Prázdnýma očima prohlížejí prchající davy a hledají svoje cíle.

Můj otec se zastaví a sleduje ten chaos, posuzuje situaci. Pak zatne čelist.

„Fellborni!“ zamumlá tiše, ale vztekle. „Stínové vojsko. U všech živelných bohů… co tady sakra dělají?!“

Zachvátí mě panika.

Stínové vojsko.

Všichni kolem nás, moji sousedé, pobíhají po ulicích – někteří svírají děti, jiní máchají hráběmi a vidlemi, které vypadají proti děsivým stínům uboze.

Slyšela jsem historky od poutníků projíždějících naší vesnicí o jejich útocích podél hranic, ale nikdy ne takhle daleko na severu. *Proč tady?*

Otec se mi pevně a neochvějně zadívá do očí. Obloha za ním se rozzáří sílícím ohněm.

„Pomůžeme našim sousedům,“ praví tiše. „Dostaneme jich co nejvíc z jejich domovů. Zavedeme je do lesů, na pole – pryč odsud.“

Svému otci věřím. Vždycky jsem mu věřila. Je v něm ocel pohřbená pod tichým zevnějškem, s nímž obdělává půdu nebo si brouká, když si matka v kuchyni zpívá. Nebyl vždycky farmář.

Teď se ta jeho druhá část – ta zostřená, disciplinovaná – dere trhlinami na povrch, jako když kámen puká pod tlakem. Velení převezme starý válečník.

Zadívá se na moji matku, pak na mě a na Durnhartovy.

„Zůstaneme spolu,“ řekne a obhlíží střechy, zatímco se k nám ulicí nesou ozvěny výkřiků. „Jestli nás objeví, jestli nás *uvidí*, utečeme. Rozumíte?“

Se staženým hrdlem přikývnu. Matka mi přitlačí ruku na záda – snaží se nás uklidnit obě. Durnhartovi přikývnou. Pohybujeme se tiše.

Noc protne Lyřin výkřik. „Revan! Nevarovali jsme jeho rodinu! Musíme se vrátit!“

Vyběhne dřív, než ji kdokoliv stačí zarazit.

„Lyro!“ vyjekne Tamsen v panice. Ale už je pryč – spolkl ji kouř a temnota.

Galen nezaváhá a vydá se za ní.

Matka mě popadne za paži, ale vytrhnu se jí.

Nepřemýšlím. Běžím.

Ale ne pryč.

K Revanovi. K Lyře. K ohni.

Svět kolem mě se rozpadá – domy se bortí, vesničané křičí, stíny se plazí kouřem jako pařáty v inkoustu.

To povědomé cosi uvnitř mě se pohne, vlákno se napne. A hlas, který nepoznávám, mě ponouká: Běž!

Zrychlím, plíce mě pálí, z kouře mi vyschne v hrdle. Když doběhnu na roh – jsou pryč.

„Lyro!" zakřičím. „Galene!"

Žádná odpověď, jen slyším, jak se něco trhá. Na okraji mého zorného pole se mihnou stíny, noc je plná ohně a paniky.

Dezorientovaně se otočím. V uších mi zvoní a třesou se mi nohy. Je tu příliš mnoho kouře. Příliš mnoho hluku. Příliš mnoho prchajících lidí.

A přesto jich neuniká dost.

A pak za sebou uslyším: „Amaro!" Matčin slabý a zoufalý hlas.

„Amaro, počkej!" volá mě otec skrze chaos.

Nemůžu však zastavit. *Nezastavím.* Lyra, Galen a Revan jsou tam někde.

Udělám krok kupředu a něco obrovského dopadne na zem. Nějaký dům se zhroutí do sebe, plameny vyšlehnou ze střechy a jeden z fellbornů hodí vesničanem jako hadrovou panenkou.

Ucuknu a skočím do stínu za zničený plot. Zadrhne se mi dech.

Uličkami se rozléhá křik. Kouřem se vine šepot. Dřevo se láme na třísky. Kámen se rozpadá.

Ztěžka polknu, v uších mi duní můj pulz.

Co mám dělat? Kam šli?

Pevně se chytím prkna z plotu, abych našla pevnou zem. Kolem se valí hustý a kyselý kouř. Přitisknu si ruku na pusu.

Slyším šeptání příliš blízko. Stíny se znovu přeskupují. Musím se honem pohnout.

Kolem mě běsní oranžové a rudé plameny, pohlcují střechy, rozeklanými prsty olizují oblohu. Hustý a tmavý kouř stoupá vzhůru a zakrývá hvězdy.

Noc pročísne surový a pronikavý výkřik. A pak se za mnou ozve hluboký, hrdelní *řev*.

Otočím se právě včas, abych viděla, jak se bortí další dům. O vteřinu později se došková střecha ocitne v plamenech – divoký a hladový oheň šlehá vysoko a pohlcuje všechno, čeho se dotkne.

Plameny vrhají na ulici rozeklané světlo a malují stíny v ostrých, zběsilých pohybech.

Vládnou fellborni ohněm?

Srdce mi poskočí. Zahledím se do plamenů – ostrých, vytrvalých a sílících.

Ne… ne, to muselo být něco jiného. Krb. Trám. Cokoliv.

Chci tomu věřit.

Musím.

Moje vesnice hoří. Jediný svět, který jsem kdy znala, puká ohněm a strachem.

A pořád… ani stopy po Lyře.

Musím ji najít.

Všude kolem mě se objevují a mizí záblesky nižší magie: otřes zemí, tenké úponky vystřelující z půdy chňapou po stínové končetině, chvějící se bariéra kamenů se vztyčí právě ve správné chvíli, aby zaštítila dveře. Málem se přidušeně rozesměju. U všech bohů, jsme Zemský klan. Díky našim darům mají vzkvétat zahrady, mizet kameny z pole – nejsou určeny k bitvě.

My říši *krmíme*. *Nechráníme* ji.

A přesto moji lidé překonávají všechno, co jsme považovali za možné. Poháněni strachem a zoufalstvím, abychom zachránili své rodiny, napínáme hranice své magie.

Moji sousedé tvarují zeminu ve zbraně – malé a primitivní. Štíty z kamenů a vůle. Jiné vidím vyvolávat prach, vířit zeminu ve vzduchu, aby se kryli před fellborny. Další kolem sebe rozhazují hlínu a kamení, jako by jim nic jiného nezbývalo – a taky že nezbývá.

A já se nedokážu rozhodnout, co je víc šokující: že je skutečně zvládáme zadržovat, nebo že i s tím vším, co nám bylo dáno, to stále nestačí.

Tihle fellborni… patří na temná místa, k historkám šeptaným daleko od měst. *Ne sem*, do Liory. Od nějakého místa, které je skutečně důležité, jsme vzdáleni celé dny.

„Lyro!“ zakřičím, protože ji konečně spatřím několik metrů před sebou.

Stojí jako přimražená a vytřeštěnýma očima zírá na obrovskou siluetu stojící bez hnutí uprostřed hlavní třídy. Šelma stvořená z kouře a noční můry.

„Lyro, jsi zraněná? Našla jsi Revana a jeho rodinu?“

Popadnu ji za ramena. Celá se chvěje.

„Můj otec jim pomáhá dostat se do lesa.“ Zlomí se jí hlas. „Já to nechápu. Jsou všude. *Útočí na všechny.*“

Otočím se.

Má pravdu.

Fellborni se násobí.

Lyra klesne na koleno a přitiskne dlaň do hlíny. Nahoru vystřelí úponky a spoutají té bytosti končetiny, na okamžik ji znehybní, než se osvobodí.

Potichu zakleje a po tvářích pokrytých sazemi jí stékají slzy.

„Moje magie není dost silná,“ řekne přiškrceně.

Vzduchem se nese hrdelní syčení. Otočíme se ve chvíli, kdy se fellborn s prázdnýma očima vyhrabe ze zhroucené chalupy. Krev mi ztuhne v žilách. *Tomu neutečeme.* Bez přemýšlení strčím Lyru za sebe a natáhnu paže, jako bych ji mohla ochránit.

To stvoření vyrazí.

Čas na okamžik zpomalí. Nějaká moje část, která je klidná, vzdálená a smířená s mým osudem, si uvědomí, že zemřu.

A pak se všechno seběhne najednou.

Pocítím příval emocí – děs, vztek, nevíru. Truchlím pro budoucnost, kterou možná nikdy neuvidím. Dávám si za vinu, že jsem toho během svého života nedokázala víc. Cítím zoufalou a zuřivou touhu *žít.*

Cosi ve mně se *zlomí.*

Roztrhne mě hluboká, dunivá trhlina, která se šíří do země pod mýma nohama. Žádnou magii nečerpám. Netvaruju ji. Já se jí stávám.

Země se *otřese* – pak se s ohlušujícím řevem rozevře a vytvoří zubaté čelisti pod nejbližším fellbornem, který do ní padá a země ho celého pohltí. Propast se za ním s ohromujícím rachotem zase zavře.

Ticho.

Následuje ohromený, nehybný klid. Dokonce i stíny zaváhají.

Země je zjizvená, ale zase celá. A já stojím se stále nataženýma rukama uprostřed, chvěju se a přerývaně lapám po dechu.

To jsem udělala já.

Země *mi* vyhověla.

Někdo za mnou se ostře nadechne.

Otočím se.

Lyra na mě nehnutě hledí a v záři plamenů je bledá jako duch. Pomalu a váhavě o krok ustoupí a zírá na vypálenou čáru, kde se země rozevřela a spolkla fellborna.

„Amaro…," zašeptá hlasem staženým strachem.

Zírám na svoje třesoucí se ruce.

Tohle země dělat nemá. Ne bez čerpání magie. Ne bez let tréninku. A rozhodně ne bez draka. Tohle někdo jako já nemůže dokázat.

Ale země se pohnula. *Poslechla* mě.

Ticho kolem nás se chvěje a pak se kouřem bez varování rozlehne řev.

Další fellborn. Větší. Štíhlejší. Rychlejší.

Vyrazí kupředu, stín za ním vlaje jako plášť a upírá na mě prázdné oči. Několik dalších se taky začíná obracet – otáčejí ke mně hlavy. Jako kdyby to *cítili* a mocí, kterou jsem právě vypustila, jsem si namalovala terč na záda. Pozorují mě prázdnýma očima jako vlci sledující kořist.

Z jejich paží se rozvinou pařáty jako prsty – zubaté a příliš dlouhé, jako stíny vybroušené ve zbraně. Při chůzi škrábou po kameni a zanechávají v zemi hluboké rýhy.

Nevyráží proti mně, oni *postupují*. Hrozivě, záměrně ke mně kloužou. Vydávají zvuky, když za sebou *táhnou* končetiny, vyfukují kouř a šeptají starobylým chraplavým dechem, který jim plíživě uniká ze zohyzděných úst.

Hruď mi zaplaví příval horka a energie a vyhrne se ven, jako když se protrhne přehrada. Vidím bíle a z hrdla se mi vydere výkřik. Může být můj, ale zní nelidsky.

Z mých útrob vyrazí oslňující a spalující moc – ze špiček prstů mi vyšlehnou plameny praskající silou, jakou jsem nikdy dřív necítila.

A pak – bez myšlenky nebo míření – oheň zabije nejbližšího fellborna. Stvoření vyjekne a pak zmizí v oblaku černého kouře. Vzduch

zasyčí a na kůži mi ulpí zápach spáleného stínu, je ostrý a štiplavý jako sežehnuté vlasy.

Znovu se zahledím na svoje ruce – chvějí se a září. Plameny mi šlehají z prstů v jemných a hladových spirálách.

„Co…," pronesu ohromeně chraplavým hlasem. „Co se to, do hajzlu, stalo?"

Lyra kulí oči hrůzou i úžasem. „Maro, ty…"

Není čas se to snažit pochopit. Blíží se k nám víc příšer. Láká je moje moc.

Ucítím další mravenčení v rukou a divoce se třesu. Skoro jako by ta síla čekala, celou dobu číhala pod povrchem. Plameny obtáčející mé prsty mi připadají téměř… známé. Jako bych se vítala se starým zapomenutým přítelem.

Ale není čas to zpochybňovat. Je jenom čas pálit.

Přes pozůstatky zborcené zdi se k nám blíží další vlna stínových tvorů.

Cosi starobylého a prapůvodního se ve mně probudí k životu. Cítím slzy na tvářích a hrůzu v srdci. Znovu zvednu ruce.

Nechám to skrze sebe proudit. Horko mi stoupá po pažích a šimrá v konečcích prstů, zatímco nechávám další vlnu ohně vystřelit ven.

Když je plameny polykají, křičí. Jedna moje část si uvědomuje hrůzu z toho, co jsem provedla, ale jiná si to spokojeně užívá.

Lyra třeští oči na moje ruce. „Jak to děláš?"

Ztěžka polknu, ale hrdlo mám poškrábané od kouře, křiku a moci, které nerozumím. „Absolutně netuším."

Fellborn poprvé zaváhá.

A já cítím hluboko v útrobách nový uzlík strachu, studený a ostrý, ale odstrčím ho stranou. Na obavy nemám čas. Ne když moje vesnice hoří a já musím najít svoje rodiče.

„Nepřestávej," pobízí mě Lyra. „Pomůžeme, komu budeme moct!"

Přikývnu, rozhlížím se v tom chasu, ale potom ztuhnu, protože si to naráz uvědomím.

„Lyro, kde je tvoje máma?"

Sevře mi paži jako ve svěráku. „Já nevím! Viděla jsem jenom, jak táta odvádí Revanovu rodinu," odpoví třesoucím se hlasem.

Polije mě hrůza.

„Musíme ji najít," řeknu.

Běžíme a vyhýbáme se padlým trámům a hořícím troskám, ze všech stran se na nás přitom tlačí žár. Lyra mě svírá čím dál víc a nepouští mě, jako by to znamenalo, že kdyby to udělala, svět bude zničený ještě víc. Já taky nechci, aby mě pustila, protože ten kontakt potřebuju.

Vzduch je hustý kouřem, výkřiky a praskáním dřeva. Každý nádech pálí. Běžíme k návsi, každý náš krok zrychluje zoufalství.

„Kde jsou *tvoji* rodiče?" vykřikne Lyra zadýchaně.

Na okamžik klopýtnu. Ta otázka je jako úder do hrudi.

„Já…" Nejsou tam, kde jsem je nechala. Zradí mě hlas. „Já nevím." Ta pravda mě zasáhne jak ledová vlna. „Myslím, že jsou s matkou."

Opustila jsem je.

Bohové, já je opustila.

Zkroutí se mi útroby a stáhnou plíce, oheň v mých žilách pod tíhou viny na okamžik pohasíná.

Pokračujeme dál.

Dopředu mě žene jen čirý instinkt, každý pohyb pohání surová naléhavost udržet lidi naživu – *moje* lidi.

Otočím se. *Kde jsou moji rodiče?!*

Znovu ucítím příval adrenalinu – spatřím další postavy skrývající se na okraji světla pochodně, prokluzující mezi rozbitými trámy.

Přinutím se k pohybu a polknu paniku, která mi šplhá hrdlem. Každý nádech chrčí popelem, každý krok je, jako bych se brodila noční můrou. Ale nemůžu se zastavit. *Nezastavím se.*

„Ly!" Zakašlu přes kouř. „Zůstaň se mnou!"

Drží se blízko mě. Potřebuju, aby zůstala naživu.

Všimnu si dalšího hloučku vesničanů běžících přes náves – rodiče, děti, starší, všichni se snaží uniknout krveprolití a nebezpečí. Do cesty jim však vklouznou dvě obrovské siluety.

Vyšlu do temnoty další vlnu praskající energie. Obludy s výkřiky zmizí. Ztěžka polknu, po krku mi stéká pot.

Když přes kouř uvidím svoje rodiče, zaplaví mě úleva. Pomáhají skupině vesničanů ze sotva stojícího dvoupodlažního domu. I z dálky vidím, že mají obličeje stažené strachem.

Už jsou od nás jen šest metrů a pomáhají posledním několika lidem. Napětí v hrudi se uvolní. Poprvé od začátku útoku cítím maličký záblesk naděje.

Možná, jenom možná to všichni přežijeme.

Vykřiknu: „Matko! Otče!“

Okamžitě ke mně otočí hlavy. Natáhnou se k nám skrz kouř a pobízejí nás s Lyrou kupředu.

„Můj syn!“ rozlehne se nocí surový a zpanikařený výkřik.

Než se můžu rozhodnout, otec už je v pohybu. Otočí se a bez zaváhání vběhne zpátky do domu.

„Braniku, počkej!“ zakřičí za ním matka a následuje ho.

Ale on nečeká. Oba zmizí v kouři.

A pak – vnější zeď domu protrhne stín. Fellborn. A za ním – další stíny.

Proudí tam jako černá vlna. A moji rodiče jsou stále uvnitř. Uvězněni.

„Vydržte,“ vydechnu.

Spěchám za nimi a vrhám plameny po všech stínech, které se pohnou. Lyra je hned za mnou a svojí nižší magií podráží ty, které uniknou mému ohni. Sotva to zvládáme.

Nocí se rozlehne ohlušující prasknutí. Dřevo se se zasténáním rozštípne a střecha domu se propadne. Hořící trámy se bortí a explodují v řevu ohně a jisker, z nichž vytryskne vlna žáru.

„Ne!“ vykřiknu surově a divoce. Jsem v pohybu dřív, než si to rozmyslím a běžím k hroutící se budově.

„Amaro, počkej! Je to příliš nebezpečné!“ slyším za sebou Lyřin hlas po tom, co jsem se jí vytrhla ze sevření.

Ale nezastavuju. Nemůžu. Musí se dostat ven – *musí!*

Plameny burácejí, žár mi spaluje obličej. Části domu se rozpadají a hroutí dovnitř. Překročím práh.

Stínový tvor uvnitř s ohromující silou praští do vzdálené zdi.

Na vteřinu to vidím – je tam otec a se zvednutýma rukama se snaží držet zdi zemskou magií. Pod nohama mi duní podlaha. Křičí něco, co přes ten chaos neslyším.

Jenže je pozdě. Trámy už se štěpí. Oheň je příliš silný. Kámen to nevydrží. A pak…

Zvuk, jako by se lámal svět.

Zakřičím.

Můj hlas však polkne hřmotné zadunění, když se budova zhroutí do sebe.

Rázová vlna mě odhodí dozadu, zvedne mě jako list v bouři. Dopadnu tvrdě a svezu se po hlíně. Odřu si dlaně a v žebrech ucítím bodavou bolest.

Ale nic z toho nevnímám.

V uších mi zvoní a v ústech cítím krev.

Ne, ne, ne…

Přes opar jisker a vířících uhlíků zahlédnu, že dům zcela pohltily plameny. Zůstaly jen ohořelé trámy a oblak černého kouře.

Bohové, moji rodiče byli přímo tam.

Pokusím se postavit, ale nohy se mi podlomí a škrtí mě panika.

„Amaro!" přeruší hlomoz Lyřin pronikavý výkřik. Běží ke mně s obličejem staženým hrůzou. „Pojď zpátky!" Snaží se mě chytit za paži a držet mě zpříma.

„Ne…" Hlas se mi zlomí. Po tvářích se mi kutálejí horké slzy. „Jsou pořád…"

Ale je to marné. Srdce se mi svíjí v agónii. Zbytek budovy se s hromovým zasténáním zhroutí a k obloze vyšlehnou čerstvé plameny.

Lyra mě obejme a táhne mě od sálajícího horka. „Mrzí mě to," šeptá mi chvějícím se hlasem.

Chci s ní bojovat, osvobodit se a vběhnout do toho pekla. Ale podlomí se mi nohy a moje vůle se pod váhou té ztráty zbortí.

Moji rodiče jsou mrtví.

To uvědomění mě protne jako kruté a konečné ostří. Unikne mi přiškrcený výkřik. Vidím rozmazaně a dýchám přerývaně.

Nedokázala jsem je ochránit.

Už nikdy po ránu neucítím matčiny prsty ve vlasech, zatímco si falešně brouká nějakou starou ukolébavku. Už nikdy neuslyším otcův smích při podvádění v kartách, zubil se přitom jako dítě, kterému prošel nějaký prohřešek. Nikdy už neucítím byliny ze zahrady, jejichž vůně jim ulpěla na šatech, když se vraceli z polí. Už nikdy nebudu sedět u stolu mezi nimi a nebudu se cítit v teple, nasycená a *v bezpečí.*

Oči mě bolí od kouře, slz a hrůzy. Pod kůží mi prská divoká a nezkrocená magie. V hrudi se rozlévá studená prázdnota.

Nemůžu myslet. Nedokážu se pohnout. Můžu jen sledovat, jak poslední zbytky života, který jsem znala, polykají plameny.

Mohutnost toho, co se právě stalo, mě srazí jako beranidlo.

Cosi uvnitř mě se zlomí. Z hrdla se mi vydere surový, hrdelní výkřik plný zármutku, takže mám pocit, jako by mě trhal vedví. Magie ze mě vytryskne jako přílivová vlna běsu a zoufalství.

Je to žal, který se proměnil v oheň, vítr a zkázu.

Návsí se prožene rázová vlna – plameny vyšlehnou, vzduch praská syrovou mocí. Stínoví tvorové se okamžitě rozpadnou. Ploty se rozštěpí na třísky a trosky se rozvíří.

Někdo zakřičí. Někdo další padne. Slyším Lyru volat moje jméno, ale je to z dálky, tlumené chaosem propukávajícím kolem mě.

A pak – ticho.

Přijde tak náhle, až mi zvoní v uších, jako by se svět nadechl a zapomněl vydechnout. Kde byly plameny a křik a příšerné stíny trhající domy, nezůstane nic než mdlé praskání uhlíků. Ve vzduchu se vznáší popel jako kouř, který se zapomněl rozplynout.

Přeživší na mě hledí, jsou ohromení a někteří jsou sražení na zem. Jiní svírají ruce nebo se drží za hlavu, jsou poškrábaní a poranění létajícími troskami. Dívají se na mě, jako by nevěděli, co jsem.

Ani já to nevím.

Stále ještě na kolenou zvednu hlavu. Chvěju se, v žilách mi koluje mazlavé horko, jako by mě moje magie spalovala zevnitř. Bojuju s každým nádechem. Chci si lehnout, zavřít oči a předstírat, že nic z toho není skutečné.

Ale kvůli realitě kolem je to nemožné.

Moje moc se vrhla všemi směry. Ohně, které pohlcovaly naši vesnici, jsou uhašeny a zanechávají za sebou jen doutnající dřevo a oblaka šedého kouře.

A *těla*.

Tolik mrtvých kvůli fellbornům. Sousedé, přátelé… lidé, s nimiž jsem vyrostla, teď leží nehybně v prachu pokroucení způsoby, ze kterých se mi zvedá žaludek. Země je ve tmě potřísněná krví, jež tvoří srážející se kaluže.

Zakryju si ústa rukou, protože hrozí, že se pozvracím.

Nezůstal ani jeden stínový tvor. Zmizeli, jako by nikdy neexistovali. Ale krveprolití představuje nepopiratelný důkaz toho, co se tady skutečně stalo.

Moje mysl nedokáže tu hrůzu pojmout.

„Amaro…," osloví mě Lyra nejistým hlasem.

Uvidím ji za rozbitým vozem. Zvedne se na vratké nohy a upírá na mě pohled, mezi vzlyky popotahuje.

Sama ji vidím přes slzy, zaháním je mrkáním, ale cítím, jak mi stékají po tvářích.

Bohové, moje tělo křičí. Svaly mám jako z olova, hlava se mi točí a je mi na zvracení.

Všechno na mě padá – zármutek, hrůza.

Doslova klečím v epicentru destrukce.

„Ly," zaskřehotám, můj hlas není víc než šepot.

Ruce se mi třesou, když se odtlačím od země a postavím se na nejisté nohy. Jsem úplně vyčerpaná.

Zkusmo udělá krok vpřed, pak další, až stojí nade mnou a dívá se na mě se směsicí šoku a žalu.

„Ty… jsi je zničila, zachránila jsi spoustu lidí…" Chvěje se jí hlas, zatímco se rozhlíží na tu spoušť, na ticho vznášející se nad vesnicí.

„Je mi to líto," vydechnu přiškrceně.

Co? Že jsem přežila? Že jsem nezachránila všechny? Že jsem rozpoutala něco, čemu nerozumím?

Skloní se ke mně a jemně se dotkne mého ramene. Nedokážu se jí podívat do očí.

Brní mě kůže, pod ní mi stále kolují pozůstatky syrové magie jako naštvaný roj včel, který nemá kam jít. Zvedne se mi žaludek a zapotácím se.

Lyra mě sevře pevněji. „Opatrně," šeptne. „Jsi zraněná. My to… na něco už přijdeme."

Zaplaví mě další vlna závratě a silného vyčerpání. Svět se nakloní a já pevně sevřu Lyřinu paži.

„Amaro?" osloví mě naléhavě. „Amaro! Teče ti krev z nosu!"

Otře mi obličej rukávem košile.

„Jen… potřebuju…," mumlám a padá mi hlava.

V mlze zármutku a zoufalství vidím za sutinami ohromené obličeje přeživších.

Z vířícího fialového světla vystoupí dva muži, jako by je vyplivla noc.

Ten první je starší a zpod jeho obnošeného pláště vyzařuje síla a moc. Na spáncích má šedé vlasy a jeho obličej vypadá, jako by ho

tesala desetiletí konfliktu. V ruce svírá pokroucenou hůl, po jejíž délce se táhnou tajemné značky. V jeho očích zahlédnu únavu a neochvějný cíl.

Druhý muž je mladší, vysoký a se širokými rameny. Je oblečený v tmavé kožené zbroji, látka se mu napíná přes svaly, které se pohybují s grácií válečníka. I když omdlívám, cosi na něm mi vyrazí dech.

Má neuvěřitelně výrazné rysy – vystouplé lícní kosti a ostře řezanou čelist. Když zkoumá tu spoušť, mírně rozevře rty.

Ale nejvíc mě uchvátí jeho oči. Jsou divoké a neúprosné a právě teď si prohlížejí krveprolití s neostřílenou intenzitou, s jakou jsem se nikdy nesetkala.

Starší muž rychle těká pohledem ze mě na doutnající trosky. Sevře svou hůl pevněji.

„Určitě je to ona," řekne naléhavým hlasem. *„Spiritborn."*

Cože?

Mladší muž se na mě upřeně zadívá. Jako by se zbytek světa ztlumil a zůstali jsme jen my dva. Dívá se na mě, jako by na mně záleželo. Jako by věděl, co jsem, ačkoliv to sama netuším.

A bohové, přeju si, aby to nejdřív viděli moji rodiče.

Zpomalí se mi tep, ztěžknou mi víčka a jsem si bolestně vědomá prskající magie, která mi tancuje po pokožce jako zbloudilé uhlíky, které úplně nedohořely.

Jako přílivová vlna na mě znovu doléhá tíha toho všeho. Polije mě studený pot, zatímco přestávám vidět a podlomí se mi nohy. Lyra má problém udržet mě na nohou.

Slyším, jak starší muž vyštěkne na mladšího něco o tom, aby mě chytil. Klesnou mi víčka a svět se roztočí do černé a karmínové šmouhy. Jako poslední si pamatuju šedé oči nade mnou, které mi hledí až do duše, než se zhroutím. Pak všechno vybledne a zůstane jen ozvěna jeho pohledu a slova staršího muže:

Je to ona… spiritborn.

THANE

Právě jsme se vyčerpaní vrátili z další potyčky, na kožené zbroji mi stále zasychala krev, když Valen prudce otevřel oči z transu.

„Došlo k obrovskému nárůstu magie živlů," řekne tak rozechvělým hlasem, jak jsem to ještě nikdy neslyšel. Sevře hůl natolik silně, až mu zbělají klouby. „Zaútočili na vesnici na západních pláních." A pak jemněji, ale ztěžka. „Je to ona."

Projede mnou oheň. Zpříma se posadím a zapomenu na vyčerpání. „Ukaž mi to."

Valen mávne rukou nad věšteckou mísou a já vidím záblesky – mladá žena pálící stínové tvory na popel, její tělo září čirou mocí.

Srdce mi poskočí.

Krucinál, ona je skutečná.

Nezaváhám.

Popadnu meč. „Jdeme."

Valen se nepře. „Sežeň ostatní."

O deset minut později stojím s ním – po boku Riana, Kaie a Brenyi. My čtyři a mág. Oheň. Vzduch. Voda. Země. Pro tohle kouzlo Valen potřebuje jednoho čerpače z každého klanu. Funguje jen tehdy, když se zapojí všechny živly společně.

Předstoupí a tichým, jistým hlasem začne recitovat zaklínadlo, které zdokonaloval celé měsíce – zaklínadlo určené k jedinému účelu.

Vzít nás k ní. Ke spiritbornovi.

„Jsi si jistý, že je to ona?" zeptá se Rian se sevřeným hrdlem. „Strávil jsi tím půl roku…"

Valen sledoval nárůsty magie živlů poslední tři roky, protože věřil, že se blíží spiritbornův čas. Nezpochybňuju to.

Valen promluví tvrdším hlasem. „Jsem si jistý, že je to ona."

Pak řekne:

„Voda vidí cestu k činu,
Země vytváří potřebnou trhlinu.
Oheň skrytou bránu odemyká,
Vzduch poutníka k jeho osudu ponouká."

Zvedne ruku. Vzduch se rozevře – fialová energie se rozvíří a obemkne prostor kolem nás. Portál. Vlní se jako rána trhající realitu.

„Vydrží deset minut, Thane. Za tu dobu ji musíme najít a zmizet."

Napjatě přikývnu a pak se ohlédnu na Riana, svého přítele, bratra. Ostražitě mhouří oči. Vím, že má o mě starost. Usměju se na něho,

abych ho uklidnil, ale jeho výraz se nezmění. Otočím se k portálu, jsem připravený najít odpověď, jak ukončit tento krvavý konflikt.

S Valenem projdeme skrz.

Připravujeme se na válku. Připravujeme se na *ni*.

Jakmile se ocitneme na druhé straně, udeří do mě povědomý zápach kouře a krve. Byl jsem kovaný ohni války, vychovaný v krvi a bitvě.

Ve vzduchu se kroutí hustý a dusivý kouř, ulpívá na ohořelých pozůstatcích toho, co bývalo vesnicí. Budovy – nebo to, co z nich zůstalo – stojí jako zčernalé skořápky, kostry domovů, které tomu náporu nemohly odolat. Zem je pokrytá těly vesničanů i stínových tvorů. Někteří zemřeli na řezné rány a jiní shořeli.

Valen dojde ke mně, svírá hůl a v jeho vlasech prokvetlých šedinami se odráží světlo ohně. S nečitelným výrazem si prohlíží trosky.

„Odsud přišel ten nárůst," zamumlá. „Je tady."

O jeho slovech nepochybuju. Jestli Valen říká, že je tady, je tady. Prohlížím si bitevní pole, hledám ji a pak…

Ji uvidím.

Nejdřív je to jen postava ve všem tom chaosu stojící uprostřed rozvalin, ztěžka oddechuje a z té magie, kterou uvolnila, se jí ještě třesou ruce.

Ale pak se otočí a všechno znehybní.

Přes ramena jí spadají dlouhé zacuchané tmavé vlasy potřísněné sazemi a prachem. Pod tou špínou má její pleť olivovou barvu, mihotavé světlo hází stíny na její ostře řezané lícní kosti, rozevřené rty a oči, které ještě teď hoří.

A ty oči – tmavé, plamenné a vystrašené. Vypadá divoce. Jako něco vytrženého z bouře. A přesto… něco je špatně.

Je neozbrojená. Nemá žádné zbraně. Oblečení má neupravené a nahodilé, jako by ho na sebe navlékla ve spěchu.

A přesto – ona jediná zůstala stát.

Prohlížím si scénu kolem ní – těla, spálenou zem a záchvěv moci, který zůstal viset ve vzduchu.

Je zkáza i přežití vetkaná v jedno.

„Podívej se na ni," praví Valen vedle mě tichým hlasem. „Sotva stojí."

A má pravdu.

Ruce se jí třesou a nohy se pod ní podlamují, jako by si teprve teď uvědomovala, že přežila. Jako by teprve teď pocítila váhu toho, co udělala.

Není jen další přeživší. Je něco jiného.

Potom si všimnu pohybu. Kousek od ní se pohne další žena, popadne ji za ramena. Tahle je světlejší, dlouhé rusé vlasy má zacuchané, ale ne tak divoké.

Další přeživší.

Na okamžik mě napadne, jestli je to další čerpačka, jestli tomu napomáhala, ale ne. Způsob, jakým drží tu, která srovnala tuhle vesnici se zemí, zoufalství v jejích očích – ona v téhle bitvě nebojovala.

Žena, která tu zkázu způsobila, se ji snažila zachránit.

Pohybuje rty, mumlá něco, co neslyším, a ta tmavovlasá jí vyklouzává ze sevření.

A pak se ze stínů zničených domů a kamene začnou vynořovat vesničané.

Opatrně se přibližují s obličeji staženými strachem a nevírou, těkají očima mezi zkázou, těly a dívkou uprostřed toho všeho. Jeden starší muž zírá na ženu ve středu toho chaosu, jako by pocházela z legend, a jeho rty se pohybují v modlitbě k bohům.

Ostře vydechnu a pátrám v pozůstatcích vesnice. Tihle lidé přišli o všechno. A přesto se na ni dívají *jako by věděli, že jenom jí vděčí za to, že ještě stojí na nohou.*

Pak se ta tmavovlasá žena otočí ke mně a na okamžik se mi zadívá do očí. V těch jejích cosi probleskne – poznání, nevíra… ostražitost.

A já to cítím.

Ne v hrudi. Ne v mysli.

Ve vzduchu.

Její moc naposledy zazáří – surově, nekontrolovatelně, nezkroceně. Vystřelí z ní poslední ničivý ráz, jako by ji živly samotné odmítaly opustit.

Slyším, jak Valen vedle mě přešlápne.

„Spiritborn," řekne tichým a jistým hlasem. Jako by to věděl celou dobu. Sevře hůl pevněji.

Když se naše oči střetnou, zadrhne se mi dech.

Ona je zázrak. Je zbraň. *Není připravená.*

Ani my ne.

A pak vidím, jak se zapotácí.

Valen vyštěkne příkaz, abych ji chytil. Podlomí se jí kolena. Její kamarádka se ji snaží podpírat, ale já už jsem v pohybu. Než k ní můžu promluvit, rozechvěle zavře oči a její tělo ochabne.

Zhroutí se mi do náruče jako hadrová panenka, je lehká, ale z jejího těla sálá zbytková horkost. Nejen teplo. *Moc.* Taková, která zůstává, i když bouře už pominula.

Jemně si ji upravím v náruči, aby mi její váha spočívala na hrudi. Vypadá nesmírně křehce. Hlavu má volně položenou na mém rameni a vlasy vlhké od potu a popela. Je moc horká. Na krku jí poskakuje pulz – slabý, ale je tam.

Valen za mnou v úžasu a vyčerpaně vydechne. „Celou frontu zničila jediným impulzem. Zastavila je."

Zastavila je?

Ona je *vyhladila.*

Všichni kolem nás se začínají ostražitě pohybovat, jako by se báli, že probudí spící bohyni.

Zírají na ni, ale nikdo se neodvažuje přijít blíž. Až na rusovlasou ženu – její kamarádku. Klopýtne vpřed, v obličeji má stopy po slzách a celá se třese.

„Je…?" začne, ale zadrhne se jí hlas.

„Žije," odpovím.

Zapotácí se úlevou.

„Kde má rodinu? Rodiče?"

Musíme jim dát vědět, že ji odvedeme, že ji potřebujeme. Ale rusovlasá žena jen pomalu zavrtí hlavou a oči se jí zalijí slzami. A já pochopím.

Nadhodím si ženu v náruči, abych ji držel pevněji, a kývnu k Valenovi. „Musíme jít. Portál se brzy zavře."

„Jdu s vámi," prohlásí její kamarádka.

Valen přikývne a otočí se zpátky k portálu. Vesničané nás tiše pozorují.

Zadívám se na ženu ve své náruči.

Dokonce i v bezvědomí vraští čelo, jako by se její tělo stále připravovalo na další vlnu. Rozevře rty a roztřeseně vydechne. Pozůstatky magie jí jemně září na kůži jako malinkaté jiskry, které nevědí kam jít.

Projdeme pozůstatky návsi, teď plné zuhelnatělých trosek, krve a popela. Když došlápnu, rozdrtím kost. Sežehnutý kámen. Nesklopím zrak. Hledím na cestu před sebou. A na ženu ve své náruči.

Valen ukáže k mihotající se fialové energii ve vzduchu před námi. Projdu jí, zatímco dívku pevně držím s její hlavou pod bradou.

A s absolutní jistotou vím, že až se probudí, svět už nebude stejný.

3

SMUTEK ZAPÁLIL OHEŇ

„Může být spiritborn a říše ji může potřebovat jako nikoho jiného, ale pořád je to mladá žena, která má na vybranou. Můžeme jen doufat, že zvolí dobře.“
– VALENŮV DENÍK

AMARA

S trhnutím se probudím a lapám po dechu.

Na jazyku mi ulpívá popel. Ruce se mi třesou, vracím se do vlastního těla.

Bez varování mě sevře chladný a zdrcující zármutek. A pak se rozpláču, až mi ty štkavé vzlyky otřásají celým tělem. Jako bych se rozpadala, jako by se rozevřelo něco zásadního a už to nešlo vrátit.

Někdo vedle mě se pohne a matrace poklesne.

„Maro. Jsem tady.“

Po těch slovech ucítím dotek paží, které mě obejmou jako deka. Otočím hlavu, vidím rozmazaně.

Lyře se oči lesknou slzami, které se snaží potlačit. Zhroutím se na ni, pevně jí sevřu tuniku a dech se mi zadrhává v hrdle. Jestli ji pustím, zdrtí mě to.

„Ly…“ Hlas se mi zlomí. „Tvoji rodiče. Kde jsou?“

„Žijí,“ odpoví. „Jsou v bezpečí.“

Zaplaví mě úleva tak silná, až se mi z ní zatočí hlava. Ale okamžitě následuje zmatek.

„Tak proč – proč nejsi s nimi?“

Neodpoví hned. Jen proplete naše prsty, sevře mě pevněji, jako by to sama potřebovala. Když odpoví, mluví tiše. „Protože jsem tě v tom nemohla nechat samotnou.“ Hlas se jí chvěje, ale je upřímná. „Stačí mi, když vím, že jsou v bezpečí, ale ty mě potřebuješ víc. A řekli mi, že mám jít. Chtěli, abych ti pověděla, jak moc tě mají rádi.“

Slzy padají volně, rychleji a já truchlím nejen pro svoje rodiče, ale i pro život, který mi byl ukraden. Pro tu mou verzi, jež existovala předtím, než se svět, který jsem znala, převrátil naruby.

Lyra mlčí. Nesnaží se mě rozesmát jako obvykle, ani nepronáší směšné žerty nebo vtipné historky. Jen mě drží a její tichá náruč mi brání ve zhroucení.

Mlčky spolu dýcháme, a to ticho je tak hlasité, až mi brní v kostech.

Nakonec promluví. „To zvládneme.“

Přikývnu s hlavou na jejím rameni, ačkoliv už ani nevím, co to vlastně znamená. Přežití? Odplatu? Uzdravení? Všechna slova zní příliš obrovsky a vzdáleně.

Rozhlédnu se kolem, protože se snažím vtisknout do něčeho skutečného. Ale tu místnost neznám. Postel, ve které ležím, je velká a překrytá obyčejnou tkanou přikrývkou. Tvoří základ celého prostoru. V rohu stojí vedle židle nízký stůl, na němž pak spočívá nezapálená svíce a hliněný džbán vody.

Rukou si pročísnu zacuchané vlasy, zadrhávám se na uzlících. „Jak dlouho jsme tady?“

Posune se tak, aby mi viděla do očí. V jejím pohledu vidím únavu, ale taky vřelost a náznak nevyslovených věcí, o kterých ještě není připravená mluvit.

„Tři dny,“ odpoví tiše. „Celou dobu jsi spala.“

Tři dny.

Ten šok mi vyrazí dech. Čas je šmouha – tekutá a nespoutaná – a já jí proplouvala bez kotvy.

Kolik se toho stalo, zatímco jsem byla mimo?

Co ještě jsem ztratila?

Ve vzduchu ulpívá vůně cedru smíšená se sušenými bylinami a něčím ostřejším – léčivým, jako obklady a drcené kořínky.

Obklopuje nás kámen, ale není studený. To místo tiše šumí, je nehybné, ale ne prázdné. Okno je na škvíru otevřené a dovnitř proniká ranní shon. Vánek pohybuje závěsy. Vpouští dovnitř měkké, zlatavé světlo.

Ale já nic z toho necítím.

Té prázdné bolesti v mé hrudi se nic nedotýká.

Lyra mě sevře pevněji a já ochabnu.

Vzlyky neustávají. Jsou hlasité a naplňují pokoj přerývanými nádechy a bolestí, kterou nedokážu zadržet. Celou dobu mě drží a tiše mi šeptá do ucha – jemně, pravidelně, kotva v mojí bouři.

„Jsem tady," zamumlá a opře si bradu o moji hlavu. „Nejsi sama."

Přitisknu obličej na její rameno, slzami jí zmáčím tuniku. Neucukne, jen si mě přivine blíž. Jako záchranné lano ve zhrouceném světě.

Chvěju se zlomená silou všeho, co jsem ztratila.

Čas plyne bez povšimnutí – minuty, možná hodiny. Netuším. Vím jen, že v určité chvíli třes ustane a vzlyky se utiší. Zbývá jen těžké, úplné a nevyhnutelné vyčerpání.

Lyra se pohne vedle mě a zastrčí mi pramen vlhkých vlasů za ucho. To gesto je něžné. Posvátné.

„Prospi se," šeptne. Není to příkaz, je to slib.

Chci se s ní přít. Zvednout se. Být silnější. Ale tělo mě neposlouchá. Jsem vyprázdněná žalem.

A ona je tady.

Drží mě, jako by mi chtěla říct, že mě to nezlomí – ne, dokud s tím má co dělat ona.

Zavřu víčka a svět zmizí.

První den uplynul v mlze nelítostného a dusivého zármutku. Jako bych se snažila dýchat skrze kouř. Lyra mě vůbec neopustí. Drží mě v nejhorších chvílích a já jsem jí za to vděčná.

Ale když se příštího rána probudím, něco ve mně se změní.

Není to jasná mysl, ani síla.

Jen tichá, křehká potřeba se pohnout. Vědět.

Jestli tady zůstanu ještě o chvilku déle, mohla bych se ztratit v prázdné bolesti v sobě. Zvednu se do sedu, mám ztěžklé končetiny a každý můj sval tíží ztráta. Pořád mám pocit, jako bych měla hrudník rozštípaný na třísky, jako bych byla stvořená ze skleněných střepů a dechu.

Lyra je poblíž, s knihou v klíně sedí na okraji nízké židle. Dívá se zpříma, neuhýbá pohledem.

„Kde to jsme?“ zeptám se hlasem chraplavým od spánku a pláče.

Lyra zaváhá. „To přesně nevím,“ odpoví pomalu. „Ale… jsme v bezpečí. Jsme s dobrými lidmi. Tím jsem si jistá.“

Zvednu jedno obočí. V bezpečí? Myslely jsme, že jsme v bezpečí v naší vesnici, daleko od temnoty a stínů. Žádné bezpečí už nikde není.

Lyra si toho všimne. Prsty uhladí neviditelný záhyb na tunice a znovu promluví. „Ti lidé, co nás sem přivedli, udělali víc, než že nás jen vytáhli z trosek. Je tady léčitelka. Každé ráno tě kontrolovala. Dali nám jídlo, čisté oblečení a tenhle pokoj, aby ses mohla uzdravit.“ Zacukají jí koutky – náznak suchého humoru. „Dokonce mi přinesli knihy, protože jsem začala neustále přecházet sem a tam.“

Málem se usměju.

„Prošla jsem se kolem. Nic není zamčené. Nikdo nás nehlídá. Aspoň ne jako vězeňkyně.“ Nadechne se. „Nepřipadá mi to jako past.“

Znovu mě vyhledá pohledem. Tentokrát v něm není žádné zaváhání.

„Chtějí nám pomoct. Cítím to.“

Bezpečí.

To slovo mě dráždí. Převaluju ho v hlavě, ale zdá se prázdné, jako dotýkat se něčeho známého přes tlusté sklo.

Co teď slovo bezpečí vůbec znamená? Kde se v tomhle světě takový klid vůbec může nacházet?

Lyra se přisune blíž a mluví teď jemnějším hlasem. „Někdo s tebou chce mluvit.“

Ztuhnu. „Kdo?“

Lyra neodpoví hned. Obezřetně se mi zadívá do očí. „Všechno ti vysvětlí.“ Okamžik ticha. A pak *pravdivěji* řekne: „Zachránili nás, Maro.“

Rozhlédnu se. Kamenné zdi. Neznámá postel. Měkká přikrývka pomačkaná ze dnů, které si stěží pamatuju. Všechno je to neznámé. Ničeho z toho se stíny, které se přehnaly naší vesnicí, nedotkly.

S neznámým jsem skončila. Chci odpovědi.

Lyra mě sleduje o chvilku déle a pak se zvedne. „Udělám ti trochu čaje. Možná najdu něco malého k snědku. Měla bys to zkusit."

Přikývnu, ačkoliv si nejsem jistá, že můžu. Hlad mi připadá jako něco vzdáleného, nepodstatného ve srovnání s prázdnou bolestí v hrudi.

Ve dveřích zaváhá. „Chceš pomoct se umýt? Tamhle je koupelna. Je soukromá. Vstupuje se do ní jen z pokoje."

Zadívám se jí do očí. Její výraz říká, že mě nelituje, jen má o mě starost.

„Jo," zamumlám. „Dobře."

Nabídne mi ruku a já ji přijmu.

Váha vlastního těla mě překvapí. Každý krok je těžkopádný, jako bych byla stvořená z kamene a zármutku. Bolí mě klouby. Svaly protestují. Jako bych strávila celé dny v obležení samotného žalu.

Ulevím si a potom se zapřu o umyvadlo s dlaněmi přitisknutými na chladný kámen. Odraz v zrcadle nepoznávám. Mám bledý, voskovitý obličej. Prázdný. Kruhy pod očima – jako by se mi smutek usadil v kostech.

Přes dveře se ke mně donese Lyřin hlas jemný jako ukolébavka. „Jsi v pořádku?"

Pomalu otevřu a pokusím se usmát. I to mi připadá jako příliš mnoho.

Lyra na mě netlačí. Jednoduše mě znovu vezme za ruku a vede mě k posteli, jako by to dělala už stokrát předtím. Pomalu na ni klesnu a jsem vděčná za to, jak je měkká, a za přikrývku, která mě něžně přikryje, jako by mi odpouštěla.

Lyra mi vytáhne deku do pasu a pak se mi s malým povzbuzujícím úsměvem zadívá do očí. „Zajdu pro někoho, kdo ti to může vysvětlit."

Dveře se za ní s klapnutím zavřou a kolem mě se rozhostí ticho.

Tři dny. Pryč. Ukradené. Spolknuté něčím, čemu stále nerozumím. Zabořím prsty do látky. Nechci tady sedět, nechci se topit v neznámém.

Než se mi stihnou myšlenky rozběhnout, dveře se znovu otevřou a dovnitř vstoupí muž. Ten se šedinami.

A najednou mi místnost připadá menší.

Pohybuje se cílevědomě. Plášť obnošený cestováním, boty od prachu, v jedné ruce hůl – tmavé, naleštěné dřevo protkané žilkami něčeho staršího než čas. Je pevný. Uvolněný, ale ne ležérní. Jako někdo, kdo vždycky něco posuzuje a je vždy připraven.

Rychle a zevrubně si mě prohlédne a z jeho pohledu je nemožné cokoliv vyčíst. Uvědomím si, že je starší, než jsem si předtím myslela. Tmavé vlasy má protkané stříbrem a vrásky ve tváři nejsou od věku, ale vzpomínek. Zkušeností. Protože na jeho bedrech spočívají věci, kterým by mnozí nerozuměli.

„Jsi vzhůru," podotkne tichým, vyrovnaným hlasem. Jako by čekal, ale ne nervózně. „Dobře."

Instinktivně se narovnám, ignoruju napětí v ramenou a bolest v dolní části páteře. „Kdo jsi? Kde to jsem?"

Skloní hlavu. „Valen Thorne. A ty jsi na základně Ohnivého klanu. Půl dne jízdy od hlavního města."

Zamrkám. „Proč?"

„Protože tady jsi v bezpečí."

Zase to slovo. Dráždí mě někde uvnitř až na dřeň. Nevím, jestli na bezpečí ještě vůbec věřím. To slovo teď nenávidím.

Ale jeho pohled nezakolísá. Jestli něco, tak přimhouří oči, jako kdyby neslyšel jenom otázku, kterou jsem vyslovila nahlas, ale i ty, co se mi honí v hlavě.

„Tohle místo je pečlivě střeženo," odpoví. „Zaštítěno proti věcem lovícím z temnoty. Cvičí tady vojáci. A ti už vycvičení…," odmlčí se na významně dlouhou dobu, „… se připravují."

Nehybné ticho.

Pak se zeptám na jedinou věc, která dává smysl.

„Připravují se na co?"

Zadívá se mi do očí. A jeho odpověď zůstane viset v prostoru mezi námi.

„Na válku." Valenův výraz se nezmění. „Je to dlouhá historie," praví unaveně. „Můžu se posadit? Bude jednodušší všechno vysvětlit."

Zaváhám. Pak přikývnu. „Dobře."

Pohne se pomalu, odtáhne židli od stolu a posadí se. Přitom se mu posune plášť, obnošená látka se skládá jako dlouhý svitek pergamenu. Vydechne a položí si hůl přes kolena – ale já mu nedopřeju luxus pohodlí.

„Tři dny." Ta slova jsou ostřejší, než jsem zamýšlela. Celý ten čas mě tíží na žebrech jako kámen. „Proč jsem byla tak dlouho v bezvědomí?"

„Tvoje tělo se potřebovalo zotavit," odpoví mi klidně a k zbláznění jednoduše. „Čerpání magie takového rozsahu si vybírá svoji daň."

Ztuhnu. „Jak to myslíš? Já ani nechápu, co se stalo."

Přikývne – čekal to, možná se mu dokonce ulevilo. „Vysvětlím ti to." Prsty přejede po holi, a když znovu promluví, jeho hlas působí vyrovnaně, ale ne neosobně. „Víš o válkách proti stínovému vojsku?"

Ostražitě přikývnu. „Ano. Samozřejmě."

„Pak taky víš, že ochranné bariéry chránící říši slábnou."

Sevřu deku pevněji. „Slyšeli jsme to."

Už měsíce se o tom šeptalo – obchodníci přinášeli zvěsti zpoza hranic, špitali o prolomených bariérách a celých vesnicích, které přes noc utichly. O lidech mizejících beze stopy. Na tržišti lidé ztišovali hlas a polohlasem si mezi košíky obilí a kořenové zeleniny předávali drby.

Ale vždycky mi to připadalo tak vzdálené.

Dokud nebylo.

Zamlží se mi oči, ale mrkáním slzy zaplaším.

Valen mě pozorně sleduje. „Oslabení bariér dovolilo projít skrz dalším ze stínového vojska. Jejich útoky se zvyšují. Vesnice jako ta tvoje…," odmlčí se, zvažuje slova, „kvůli tomu utrpěly velké ztráty."

V krku mi naroste knedlík, ale silou vůle ho potlačím.

„A?" podaří se mi zeptat se tenkým hlasem. „Proč Liora? Jsme jen farmáři… Zemský klan. Nic tam není. Nenacházíme se blízko hranic."

Valen se předkloní s holí stále v ruce. Jeho výraz je stejný, ale atmosféra se mírně změní.

„Máme teorie." Jeho hlas zní příliš klidně. „Ale to, co se stalo tvojí vesnici, nebyla náhoda, Amaro." Dívá se mi do očí a pečlivě volí slova. „Tady do příběhu vstupuješ ty."

Zamrkám. „Cože?"

„Věříme, že stínové vojsko hledalo *tebe*."

Po zádech mi přeběhne mráz.

„Ne," šeptnu. „Proč by…? To není možné."

Valen ani nemrkne. „Je."

Napůl se rozesměju a napůl překvapeně vyjeknu. „To musí být nějaký vtip. Nějaká zvrácená chyba. Jsem nikdo. Jen farmářova dcera z vesnice, na které vůbec nezáleží."

Neuhne pohledem. „A přesto," praví tiše, „přišli."

Dýchám zrychleně a svírám deku v klíně.

„Ne." Prudce zavrtím hlavou, jako bych ze sebe mohla jeho slova setřást. „Ne, to nedává smysl."

Ostrá a dechberoucí panika mě teď zaplavuje ještě rychleji.

„Jsem nikdo," utrhnu se na něho příliš rychle a zlomeně. „Nedokázala jsem ani…" Ta slova mi uváznou v hrdle. Polknu je a přiškrceně dokončím: „Ne před tou nocí."

Na krku mi hlasitě, horce, až k zalknutí duní tep.

„Jsem jako všichni ostatní bez spojení s drakem. Stěží dosáhnu té nejnižší magie – vnímání země. To je všechno. Nejsem válečník. Předtím jsem nikdy ani neopustila vesnici. Neexistuje žádný důvod, proč by mě hledali." Další myšlenka mě zasáhne jako čepel do hrudi. „A i kdyby ano…" Ztiším hlas. „Stínové vojsko neloví. Oni lidi *nehledají*. Jen nahodile zabíjejí. Takhle nám to vždycky říkali."

Valen mě pozoruje se stejnou nehybností, ze které šílím, jako by v téhle situaci nebyl poprvé.

„Je v tobě víc, než ti bylo dovoleno vidět," odpoví mi tiše.

Ostře se rozchechtám. „To je absurdní. Jak se to vůbec může dít?"

Předkloní se a klidným, ale teď už tvrdým hlasem mi poví: „Chápu tvůj šok. Ale potřebuju, abys mě poslouchala. Protože ať už tomu věříš, nebo ne – tohle se děje. A jestli chceš přežít to, co se bude dít teď, musíš pochopit, kdo a co jsi."

Podlaha se se mnou houpe, padají na mě zdi. V uších mi duní pulz.

„To nemůže být skutečné…"

„Obávám se, že je," odpoví Valen pevně jako kámen.

Zvednu se, přikrývka mi spadne. Honem se postavím, ale nohy mám nejisté. Dopadnu zpátky na postel, jak do mě udeří myšlenka a vyrazí mi vzduch z plic. Zvedne se mi žaludek a hrudník mi sevře ledová pěst.

„Jestli je to skutečně pravda…," zlomí se mi hlas. „Tak moji rodiče zemřeli kvůli mně."

Valen vydechne, ale jeho výraz se nezmění. „Amaro…"

„Ne!" To slovo zní jako šlehnutí bičem. Sevřu ruce podél boků v pěsti. „Jestli hledali mě, pak přišli do *mojí* vesnice kvůli *mně*! To znamená…" Ta myšlenka mě zasáhne příliš silně. „To potom znamená, že moji rodiče – všichni ti lidé – zemřeli, protože jsem tam byla *já*."

Pokoj se kolem mě svírá. Stěny jsou příliš blízko. Vzduch je příliš řídký. Dýchám prudce a mělce, a jak mě přemáhá panika, přestávám vidět ostře.

Ne.

Ne, ne, ne. Tohle ne.

A pak mi něčí ruka stiskne rameno.

Vyrovnaná. Pevná. Uklidňující teplo. Takové, které se mi šíří hrudníkem, pomalu a rytmicky jako něco jemnějšího. Hledá střed těla.

„Dýchej, Amaro," poví mi tichým, kontrolovaným hlasem. „Soustřeď se na mě. Na zemi pod sebou. Jsi tady. Jsi v bezpečí."

To teplo se šíří dál – do končetin, do míst, o nichž jsem si ani neuvědomovala, že je zatínám. Zpomalí se mi srdce. Řev v mých uších začíná ustávat. Moje tělo reaguje dřív, než to mysl chápe, jako by vědělo něco, co já netuším.

Bouře uvnitř mě se začíná uklidňovat.

Zamrkám, na hrudi mě pořád tíží – ale ostrý osten paniky se ztlumil. Svět už není tak nakloněný. A najednou si znovu uvědomím jeho přítomnost. Jeho ruka mi stále spočívá na rameni a mnou pořád prochází ta zvláštní, uklidňující energie.

Zmateně na něho hledím. „Co… jsi to teď udělal?"

Valen mě upřeně sleduje, jeho stisk je pevný, ale nenásilný. „Pomohl jsem ti najít půdu pod nohama," odpoví prostě.

Zavrtím hlavou a v hrdle se mi zadrhne hořký smích. „To není odpověď."

Zase jsem ta slova řekla ostřeji, než jsem chtěla, ale nevezmu je zpátky. Kůže mi brní. V hrudi mám puklinu. Jako bych stála na římse a hleděla do tváře pravdy, o kterou jsem nežádala.

A nevím, jestli krok vpřed znamená let, nebo pád.

Stáhnu se a přeruším kontakt. Ale to teplo zůstává – jako uhlík pohřbený pod kůží. Nerozumím tomu, co nebo jak udělal, ale útroby se mi sevřou z toho zvláštního klidu, který se ve mně rozprostřel.

Valen vydechne a mírně se stáhne. „Jmenuje se to *marenai*. Je to stará technika. Původem z Vodního klanu. Není to magie tak, jak ji definuje většina lidí – spíš… je to způsob, jak energii stabilizovat. Aby se mysl příliš rychle nezhroutila pod velmi silným přívalem."

Polknu. Srdce mi stále buší nepravidelně. „Říkáš, že jsem se hroutila?"

Zamyšleně nakloní hlavu. Měří si mě. „Ztrácela jsi půdu pod nohama. Panikařila jsi. Je to odpověď mysli na to, jak se zaštítit před pravdou, kterou není připravena nést." A pak tišeji a ostřeji dodá: „A, Amaro, mrzí mě, že to říkám, ale ty si nemůžeš dopřát luxus, že by ses zhroutila."

Drsně a trošku zlomeně se uchechtnu. „Luxus?" Teď už se mi třesou ruce a ani se to nesnažím skrývat. „Myslíš, že to tak *chci*? Sedět tady, zatímco trousíš záhadné hádanky jako nějaký učenec s božským komplexem?" Zármutek mi v hrudi ostře zahoří. „Já se o to neprosila. *O nic* z toho jsem se neprosila." Hlas se mi zlomí. „Chci se jen vrátit domů."

Po tváři mi steče slza. Nechám ji skanout. A nesnáším pomyšlení, že to vidí úplný cizinec.

Ale s Valenem to ani nehne. Nespěchá mě utěšit. Jen jednou přikývne. „Ne. Neprosila ses o to." Pak se mi podívá do očí – přímo a bez omluvy. „Ale oni tě chtějí ulovit, Amaro. A ty musíš pochopit proč."

Zatnu čelist a ruce pod dekou sevřu v pěst. Vztek se mocně vrací. „Tak mi to pověz," vyštěknu po něm. „Přestaň chodit kolem horké kaše. Přestaň to *okecávat* a prostě mi to pověz."

Valen stojí nepohnutě jeden nádech, pak druhý. Nakonec přikývne.

„Nuže dobrá." Ztiší hlas a s konečnou platností pronese: „Nejsi to, co ti řekli, že jsi." Ticho. „Nejsi *jenom* ze Zemského klanu."

Nechá mě to vstřebat. Ale jeho slova se do mě místo toho zabodávají.

„Jsi něco… staršího. Vzácnějšího."

Po zádech mi přeběhne mráz.

„Ani mě neznáš," povím mu sotva šeptem.

„Ne," přizná. „Ale znám proroctví."

Svět se nakloní.

Ztuhnu. „Jaké proroctví?"

„Nejstarší záznamy mluví o době, kdy stínové vojsko povstane nad únosnou míru. Kdy se temnota rozšíří rychleji, než ji světlo dokáže zadržovat. O době, kdy selžou ochranné bariéry… a započne pád říše." Jeho pohled se zatvrdí a noří se do mého. „A mluví o té, která povstane, aby se s nimi utkala. Bude mít moc je porazit."

Zavrtím hlavou, dech mi uvázl v hrdle. „Ne." Vyzní to jako modlitba. Nebo prosba.

Jenže Valen neumlkne.

„Ten text ji nejmenuje," pokračuje. „Ne přímo. Spiritborn není nikdy nazvána jménem. Možná záměrně, kvůli ochraně." Ztiší hlas a promluví teď obřadněji. „Ale proroctví mluví o tom, že bude vládnout tomu, co bylo ztraceno. Že samotná bude mít moc vyzvat temnotu."

Roztřeseně se rozesměju, ale zní to křehce a prázdně. „To nic neznamená."

„Pro *tebe*? Ještě ne." Valenův hlas zůstává klidný, ale začíná se v něm cosi ozývat. Naskakuje mi z toho husí kůže. „Ale pro Srdcestínu? Pro tu to znamená všechno."

Sevřu deku tak pevně, až mi zbělají prsty. „Mýlíš se."

„To bych rád." Valen se mírně předkloní. „Avšak Srdcestína věří, že proroctví je pravdivé. A *taky* věří, že mluví o tobě."

Zamrazí mě.

„To není…" Odmlčím se. Nedokážu tu větu ani dokončit.

„Není?" zeptá se tiše. „Přišli si *pro tebe*, Amaro. Ne pro tvoji vesnici. Ale je to stínové vojsko, takže zničí všechno, co jim stojí v cestě. Ten útok nebyl náhodný."

Ztuhnu. „Byla to jen…"

„Náhoda?" Mluví tiše, ale beze špetky něhy. „Tomu přece sama nevěříš."

Sevře se mi hrudník. Srdce mi zběsile buší. Myšlenky se mi rozutečou všemi směry, snaží se chytit něčeho pevného. „Tak co si myslí, že jsem?" hlesnu.

Valenův pohled potemní. „Hrozba."

To slovo mě doslova udeří, až sebou trhnu.

Zírám na něho, moje mysl odmítá přijmout, co říká. „Ne, to není možné. *Jsem bezvýznamná!*“

Ale Valen neustupuje. Ztlumí hlas a každé slovo je pevné jako železo. „Proroctví říká víc, než že se jen postaví proti stínovému vojsku, Amaro. Mluví o zúčtování.“

Nervózně na posteli poposednu, koluje mnou neklidná energie.

„Spiritborn není jen válečnice nebo zachránkyně – ona je hybnou silou, podle níž se bude odvíjet osud říše.“

Zadrhne se mi dech. „Co to vůbec znamená?“

„To znamená, že nemáš jen bojovat,“ odpoví Valen jasně. „Proroctví neříká, jestli svět zachráníš, nebo ho zatratíš, jen že rozhodneš o jeho osudu.“

Zavrtím hlavou.

„To není možné. Já nejsem… nemůžu…“

„Nemusíš tomu věřit,“ přeruší mě. „Ale stínové vojsko už tomu věří. Proto si pro tebe přišli. A proto nepřestanou.“

Sevře se mi hruď, ostře mě bodne pod hrudní kostí. „Ty říkáš… že se mě bojí?“

Ani nemrkne.

„Bojí se toho, čím se můžeš stát.“ Nehybně se mi dívá do očí, jako by sledoval, jak se v těch mých shromažďuje strach. „Proroctví mluví o zkouškách,“ pokračuje. „O cestě ukované ohněm, stínem a obětí. Budeš testována. Zlomena. A pak znovu ukována.“

Ticho.

„A nakonec… buď povstaneš…“ Jeho odmlka je ohlušující. „Nebo padneš.“

Po zádech mi přeběhne mráz. „A co když padnu?“

Valenův výraz se zatvrdí. „Pak tě temnota nebude muset zničit. Přijme tě za svoji. Proroctví neříká, jak uspěješ. Jen že musíš.“

Zavrtím hlavou, zakloním se od něj dál, do polštářů, jako by vzdálenost mohla nějakým způsobem vzít jeho slova zpátky. „Ne. Ne, tohle – není to skutečné.“

Ale Valen na mě pevným hlasem tlačí dál. „Starobylé texty mluví jednoduše. O ohni. O stínu. O oběti. Spiritborn není jen válečnice. Je to *katalyzátor*. Svět, jak ho známe, nemůže přežít temnotu, která se k němu blíží. Buď tu *temnotu ukončíš, nebo se staneš její součástí.*“

Objemu se rukama, jako bych mohla zadržet, co se láme pod povrchem. Ruce se mi třesou, pokožku mám chladnou.

„Ne," zašeptám. „Přestaň…"

Ale potom to řekne.

„Ty jsi spiritborn, Amaro." Odmlčí se. „Jsem si tím jistý."

Srdce mi duní v uších. Svírám deku, klouby mám úplně bílé. Nedokážu se přestat třást. Všechno, co jsem kdy znala – moje vesnice, rodiče, zahradní řády a plotové sloupky, ranní povinnosti –, všechno se to zhroutí pod váhou jeho slov.

A já ty kousky nedokážu sesbírat.

„Jsem farmářka," hlesnu, jako by to snad mohlo stačit. „Seju semínka. Opravuju ploty. Budím se před úsvitem a nosím vodu ze studně. Já nebojuju. Nevedu. *Neničím.*"

Přitisknu se k čelu postele, srdce mi naráží do žeber. Možná, kdybych zatlačila dostatečně silně, zmizela bych. Možná se skryju dost hluboko, že si mě nic z toho nenajde. „Pleteš se. Je mi jedno, co říká nějaký zaprášený svitek. Nejsem výjimečná. Nemůžu být." Poslední slovo už vzlyknu. „*Nechci* být."

Valen mě sleduje s klidem někoho, kdo už čelil bouřím. „Ale já věřím opaku," odpoví tiše. „A oni taky."

Nemusím se ptát, kdo jsou oni. Už to vím – stínové vojsko. To oni zničili můj domov. Zabili všechny mé milované. A teď jdou po *mně.*

Valen na mě dál nenaléhá. Místo toho pomalu vydechne a jeho hlas je klidný, ale rozhodný. „Popírej to, jak chceš, Amaro. Pravdu to nezmění. Jedinou otázkou zůstává, jestli od toho utečeš, nebo tomu budeš čelit."

Zvednu ruce ke spánkům. Zatlačím do nich ve snaze udržet myšlenky na uzdě, ale rozbíhají se mi. Víří – divoké, zuřivé a hlasité.

Jestli to přijmu, pak bude všechno, co jsem kdy znala, lež. Ale jestli to odmítnu, zmizí tím nebezpečí?

Než stačím odpovědět, ticho prolomí zaklepání na dveře. Následuje hlas, který nepoznávám. Je váhavý, ale jasný. „Amaro?"

Valen se zvedne. Ten pohyb je tichý, ale účelný. Nejdřív nepromluví, jen mě sleduje. A pak přikývne způsobem důležitějším než slova. Nakonec mi poví: „Odpočiň si. Budeš to potřebovat."

Přejde ke dveřím, slunce dopadající vysokým oknem protáhne jeho stín po podlaze.

Dveře se se zaskřípěním otevřou. Dovnitř vejde vysoký válečník v černé kožené zbroji. Nese podnos s jídlem a čajem a těká pohledem mezi Valenem a mnou, chladně posuzuje napětí v pokoji.

Beze slova přistoupí ke stolu a položí na něho tác. Nijak nespěchá, každý pohyb je předem promyšlený, jako by to dělal už stokrát předtím.

„Lyra mě požádala, abych to přinesl," řekne nakonec.

Dveře se za Valenem s tichým cvaknutím zavřou a já s tím cizincem zůstanu sama.

Ale já *tady* ve skutečnosti nejsem. Ne úplně. Kvůli tomu, co mi řekl Valen, se cítím jako v kleci. Každá slabika na mě ztěžka doléhá.

Spiritborn.

Všechno změnit.

Čelit tomu, nebo padnout.

Prsty si pročísnu vlasy, dýchám mělce. Nevím, jestli Valenovi věřím, nebo mu věřit *nechci.*

Cizinec zůstává v místnosti. Odkašle si. „Měla by ses najíst."

Jeho klidný tón působí jako rozkaz – tichý a neochvějný.

Stěží si jeho slova uvědomím. Jídlo, čaj, dokonce i jeho přítomnost – všechno mi to připadá vzdálené, tlumené pod bouří zuřící v mé hlavě. Znovu sevřu pevně deku, jako by mi to, že se chytím něčeho pevného, mohlo zabránit, abych se úplně nesesypala.

Chci mu říct, aby odešel. Vzal si ten tác a zmizel. Ale nenacházím slova.

Místo toho zírám na šálek čaje, jeho povrch je zčeřený od toho, jak ho položil. Jedna moje část si přeje se do něho ponořit a zmizet. Převrátili mi svět vzhůru nohama, rozbili ho do něčeho, co nepoznávám, a přesto je tady – klidný, vyrovnaný, neotřesený.

Jako by se všechno právě nerozpadlo.

Konečně se mi podaří promluvit, ale sotva zašeptám. „Kdo jsi?"

Cizinec vydechne, jako by tu otázku čekal.

„Thane Caelum," odpoví. „A čekal jsem, až se s tebou budu moct setkat."

To jméno znám.

Sevře se mi hrdlo. Ztěžka polknu a odsunu stranou bolest, která se s tím pojí. Rodiče mě vychovali, abych se chovala zdvořile. Dokonce i teď, když se můj svět změnil v popel, určitá část z toho zůstává.

„Jsem Amara Thalorová," zamumlám chvějícím se hlasem.

Bohové. *Moji rodiče.*

Znovu mě ostře a náhle pohltí zármutek. Šplhá mi po hrudi a obemyká mi plíce, utahuje se kolem nich a stěžuje mi dýchání. Sevřu deku tak pevně, až mě bolí klouby.

Thane mě sleduje bez pohnutí. Jeho nehybnost působí nepřirozeně – jako by celý pokoj zadržoval dech.

Pak mi jemně poví: „Já vím." Rozhostí se mezi námi ticho.

Nakonec přešlápne z nohy na nohu. „Můžu se posadit?"

Nemám sílu se hádat – nemám energii k tomu, aby mě to vůbec zajímalo –, protože v hlavě mi jako ozvěna zní Valenova slova.

Proroctví. Zkoušky. Čím se musíš stát.

Mám pocit, jako bych se už topila.

Takže přikývnu.

Thane se usadí na židli vedle postele, pohybuje se opatrně, jako by to křehké ticho mezi námi nechtěl narušit.

Tiše vydechne, než promluví. „Mrzí mě, co se stalo tvým rodičům. A tvojí vesnici."

Ta slova jsou jako úder do hrudi. Přinutím se dál dýchat. Nevím, co říct, proto mlčím.

Po chvíli pokračuje, ale tišším hlasem. „Svoji matku jsem ztratil před několika lety. Je to žal, který tě nikdy doopravdy neopustí." Zaváhá. Cosi se mu mihne ve tváři, ale rychle to zmizí. „Ale naučíš se ho nosit jako svého nového společníka."

Konečně se na něho zadívám.

Jeho oči mě uchvátí. Nejen pro svoji kouřově šedou barvu, ale intenzitou jeho pohledu. Je v nich něco, co poznávám – očekávání. Něco nevysloveného a těžkého.

„Upřímnou soustrast," podaří se mi říct. Hlas mám tenký, jako by ta slova pronesl někdo jiný.

Cítím, že mě ke světu nic nepoutá. Mám dojem, že bloudím. Jako by nic z toho nebylo skutečné.

Jako by to *všechno* bylo skutečné.

Thane mírně poposedne. „Aspoň se trochu napij čaje," řekne. „Lyra trvala na tom, abych se ujistil, že se napiješ. Rozkazuje tady od chvíle, kdy jsme dorazili na základnu. Dneska mě sem nechtěla ani pustit, dokud jsem jí neslíbil, že něco vypiješ a sníš."

Za jeho slovy se skrývá náznak úsměvu – pokus o zlehčení tíživé atmosféry, která na nás oba doléhá.

Ke mně se tak úplně nedostane. A je mi to jedno.

Přesto přikývnu, obejmu šálek rukama a teplo se mi vplétá do prstů jako záchranné lano. Něco pevného uprostřed bouře.

„Díky," zamumlám, a dokonce se mi povede unaveně usmát. „Jo… to je moje nejlepší kamarádka."

Ticho se znovu natahuje, ale teď je jinačí. Měkčí. Už není tak dusivé.

Pak mi to dojde.

Já vlastně nevím, kdo jsou. Valen. Thane. Tohle místo.

Jména, tituly, útržky – ale ne všechno.

Zadívám se na něho, pozoruju jeho držení těla a to, že ještě ani jedinkrát neuhnul pohledem.

„Kdo jste?" zeptám se tichým, ale vyrovnaným hlasem. „Valen, ty, tahle základna – všichni mi pomáháte. Ale proč? To vy jste přišli do vesnice, že ano?"

Bez zaváhání mi pohled oplácí. „Vedu Ohnivý klan. Valen je mág a můj učitel. Taky je učenec."

Jeho odpověď je jednoduchá, ale zásadní. Zamrkám a vstřebávám tu informaci.

Ohnivý klan – jeden z nejmocnějších v říši. Nenosí se jako šlechtic, ale mám z něho ten *dojem.*

A Valen – učenec a mág. To vysvětluje jeho hloubku. Sebejistotu. Klid. Ale nevysvětluje to, *proč* jsme tady. Nebo co ode mě chtějí.

Od té, o které si myslí, že je *spiritborn.*

Zamrkám a nechám ta slova usadit, ačkoliv mi připadají vzdálená, jako by patřila někomu v jiném příběhu. Pohledem znovu vyhledám Thanea. Pozoruju ostré rysy jeho obličeje, tichou sílu v jeho očích. Šedé a bouřkové, přesto vyrovnané.

Nedívá se na mě s očekáváním. Jen tady se mnou je.

Kde Valen vyplňoval každé ticho informacemi či proroctvím, Thane ho nechá natahovat. Jako by chápal, že jednotlivé kousky musí zapadnout na správné místo samy.

Tiše vydechne a pak mi přistrčí blíž talíř. „Jez."

Skloním zrak. Jídlo je jednoduché, ale vydatné – dosud teplé pečené maso, tlusté plátky chleba vedle misky změklého másla. Koře-

nová zelenina – mrkve, pastinák, brambory – opečená s bylinkami, které nedokážu pojmenovat, ale poznávám jejich vůni.

A znovu pomyslím na domov… na farmu.

Zaváhám, žaludek se mi zkroutí. Představa jídla mi připadá cizí, jako něco, co patřilo do jiného života. Ale Thane talíř neodsune. Jen čeká a sleduje mě.

Téměř nepostřehnutelně si povzdechnu a potom nabodnu kousek pastináku a zvednu ho k ústům. Po jazyku se mi rozlije zemitá chuť a cosi na ní mě aspoň trochu navrací zpátky.

Něco, co mi říká: *pořád jsi tady.*

Znovu vzhlédnu. Thane mě pořád sleduje. Nesoudí mě, ani nemá obavy.

Je jen… přítomný.

Něco ve mně zahoří. Zvědavost. Je to první čistá emoce od chvíle, kdy jsem se probudila.

Odložím vidličku, ale úplně ji nepouštím. „Proč jsi tady?"

Ta otázka mi vyklouzne dřív, než si ji můžu rozmyslet. Thane se tváří nečitelně, takže na něho zatlačím.

„Chápu, proč je tady Valen – je to mág, pravděpodobně mě musí něco naučit nebo mě zkoumat nebo tak něco." Neurčitě mávnu rukou a slova se ze mě sypou dřív, než je stačím zastavit. „Ale *ty*? Jsi vůdce říše. Vládneš *všem* klanům. Neměl bys velet armádě? Řídit říši? Neměl bys někde dělat něco důležitého – politická rozhodnutí nebo zastrašovat nepřátele či…" Hlas se mi vytratí. „Já nevím. *Záležitosti vojevůdce.*" Můj sarkasmus je kousavý, ale nedokážu ho zarazit. Jedna moje část taky nechce vědět, proč je tady – nechci být důležitá.

Thane se tiše zasměje, je to hluboký a téměř pobavený zvuk. „Takže víš, kdo jsem?"

„Všichni vědí, kdo je vojevůdce," utrhnu se na něho příliš úsečně a ostře.

Zacukají mu koutky, ale tón nezmění. Jestli něco, tak vypadá lehce pobaveně. „Dobře," odpoví, opře se na židli jen natolik, aby to změnilo energii v místnosti. „Aspoň ušetříme čas." A pak klidně: „A jsem tam, kde musím být. *Je* důležité, abych byl tady."

Přimhouřím oči. „Co to znamená?"

„To znamená, že jelikož jsi spiritborn, je moje povinnost tě vycvičit – připravit na to, co přichází. Nebudeš se učit jen od Valena."

Svraštím obočí. „V čem přesně mě budeš cvičit?“

Thane vydechne. Nepřestává se mi dívat do očí.

„Valen tě naučí, jak používat magii živlů – jak je ovládat a tvarovat. Já tě vycvičím v boji. Jak využít svoje tělo, zbraně a magii zároveň.“ A pak tišeji dodá: „Budeš to všechno potřebovat, abys přežila to, co přijde.“

Slovo *přežila* mě udeří jako fyzická rána.

Zhoupne se mi žaludek a zadrhne se mi dech. Nejde jen o učení. Není to nějaká šlechetná cesta nebo hrdinná pouť – jde o přežití.

Thane si promne obličej. „Sakra. Takhle jsem to říct nechtěl.“ Se zaťatou čelistí poposedne. „Nejspíš jsem v bitvě strávil příliš dlouhou dobu. Zapomínám, že ne všichni slyší věci jako vojáci.“

Překvapeně k němu zalétnu pohledem. Už nesedí tak jistě, je to sice malá změna, přesto tam je.

Znovu si poposedne a promluví jemnějším hlasem. „Poslyš, trénink není jen o boji. Je o sebejistotě, disciplíně – naučit se pohybovat a reagovat. Nejde jen o máchání zbraní nebo čerpání magie živlů. Jde taky o to, jak se pohybovat, kdy udeřit a kdy *ne*.“

Teď mluví s rozvahou, dává si pozor ve snaze vystavět most mezi jeho světem a mým. Chvíli mě pozoruje, načež dodá: „Chápu, že takhle sis svůj život nepředstavovala. A nebudu předstírat, že je to jednoduché. Ale slibuju ti, že tady nejsem kvůli tomu, abych tě zlomil. Jsem tady, abych tě připravil.“

Zaváhám. Nechávám ta slova v sobě doznít, sice se s nimi plně neztotožňuju, ale taky je zcela nezavrhuju.

„Ty už jsi v bitvě byl?“ zeptám se tiše.

Thane s klidným výrazem přikývne. „Bojoval jsem jedenáct let. Od šestnácti.“

Zamrkám. *Jedenáct let?*

Při té myšlence se mi sevřou útroby. Je jenom o pár let starší než já. A přesto… prožil úplně jiný život. Těžší. Delší.

Dojde mi ten význam a vystřízlivím.

Magie živlů. *Ne zemská magie.*

Zadrhne se mi dech. „Jak to myslíš, magie *živlů* – jako víc než jednoho?“ Promluvím ostřeji, než jsem zamýšlela. Zavrtím hlavou, můj šok se ještě prohlubuje. „Pocházím ze Zemského klanu. Vládneme nižší magií. Já nečerpám. Nejsem spojená s drakem. Jsem nikdo – *bezvýznamná*.“

Thane mě chvíli sleduje a pak vydechne nosem. „Slyšel jsem tě už předtím," odpoví vyrovnaným hlasem. „Když s tebou mluvil Valen – pořád jsi to říkala. Že jsi nikdo a bezvýznamná." Mírně se předkloní a zadívá se mi do očí. „Ale pověz mi – kolik *bezvýznamných* lidí hledalo stínové vojsko? Kolik *bezvýznamných* přežilo to co ty?"

Otevřu pusu, ale nic z ní nevyjde.

Zmírní tón, ale jen o trošku. „Ještě nevíš, co jsi. Od toho jsme tady Valen a já. Nejsi jen ze Zemského klanu. A nevládneš nižší magií. Neovládáš jen *jeden* živel." Mírně nakloní hlavu. „A *rozhodně* nejsi nikdo."

Nic z toho nedává smysl.

Nemělo by to být možné.

„Narodila jsem se v Zemském klanu. Moje magie by měla být slabá – praktická, spojená se zemí. Ne něco, co mi namaluje terč na záda." Hledím na něho a přerývaně dýchám. „Ne. Tohle není – myslím tím, to bych nemohla být."

Dál se tváří nehybně a nečitelně. „Přesto jsi. Možná jsi příliš panikařila, než aby sis toho všimla, ale Valen a já jsme to viděli. Oheň, vzduch a země – nic z toho nebylo náhodné, Amaro. A ačkoliv se zdá, že té noci jsi vodou nevládla, pravděpodobně to dokážeš. Živly tě *vyslyšely.*"

Zamrazí mě.

„To není možné."

Thane nakloní hlavu a klidně, přesto neúprosně pronese: „Tak mi pověz – čemu je těžší věřit? Že máš víc moci, než si uvědomuješ? Nebo že si to dva zkušení válečníci jen představovali?" Odmlčí se a pak jemněji dodá: „Lyra to viděla taky."

Mlhou popírání, kterou jsem kolem té noci upředla, se protlačí vzpomínka.

Lyřin obličej – její vytřeštěné a ohromené oči –, jak se na mě té noci dívala. Jako by nevěděla, kdo jsem. Jako by se bála, že to *ví.*

Thane se mírně opře a vydechne. „Já na spiritborna nevěřil, víš. Ne úplně. Valen na tom trval, pořád mluvil o proroctvích, ale myslel jsem si, že jsou to jen příběhy, legendy překroucené časem." Thane pomalu zavrtí hlavou. „Ale pak jsem to uviděl. *Viděl* jsem, co jsi udělala. A nikdo – *nikdo* – tohle nikdy dřív nedokázal. Jsme tady, abychom ti pomohli, Amaro."

Ztěžka polknu, snažím se to nějak uchopit – jakkoliv –, aby to dávalo smysl. Z toho způsobu, jakým se na mě dívá, mi naskakuje husí kůže. Jako bych byla ztělesněný mýtus.

Lehce zavrtím hlavou. „To není možné. Já stěží ovládám jeden živel, natožpak čtyři."

Ale potom se mi v mysli vynoří vzpomínka. Oheň. Vítr. Země pohybující se pod mýma nohama, jako by naslouchala. Tehdy jsem to nechápala. Příliš jsem panikařila na to, abych to zpochybňovala. Jenže teď mě ta vzpomínka pálí.

„Pleteš se," hlesnu, ale ta slova znějí prázdně dokonce i mně.

Thane nezakolísá. Zvedne jedno obočí. „Opravdu?" Pak vydechne a pročísne si vlasy rukou – v obličeji se mu mihne první náznak únavy.

„Už dřív jsem viděl mocné lidi. Bojoval jsem po jejich boku. Proti nim. Ale co jsi udělala *ty*, to bylo něco jiného. Nebyl to jen instinkt nebo zoufalství. Živly tě nejen vyslyšely, ony se *podvolily*, jako by tě *znaly*. Jako by na tebe *čekaly*."

Ztiší hlas, ale mluví sebejistě. „Oheň, vzduch, země, voda – oddělené síly, které by nikdy neměly pracovat v harmonii. A přesto spolupracovaly. Pro *tebe*. Nevycvičenou. Nesoustředěnou. Bez přípravy. Ano, bylo to chaotické. Ano, bylo to surové. Ale stalo se to. *Ty* jsi to dokázala."

Neochvějně se mi podívá do očí. „Netuším jak nebo proč, ale vím, co jsem viděl. A teď už na proroctví věřím… věřím v tebe."

Zaraženě sedím bez pohnutí a myšlenky mi víří v hlavě tak rychle, že je vůbec nestíhám uchopit. Pevně svírám deku, protože zoufale toužím po něčem pevném.

Thane mě okamžik sleduje a pak mi přistrčí talíř blíž. „Najez se," přikáže mi pevným, ale milým hlasem. „Budeš potřebovat sílu."

Znovu zvednu vidličku a nabodnu kousek kuřete, který nejdřív pomalu žvýkám. Jakmile se chutného masa dotknu jazykem, uvědomím si, jaký mám vlastně hlad. Už jsem nejedla celé dny. Vezmu si další sousto a pak další, až je polovina talíře pryč dřív, než vůbec pomyslím na to, že bych měla zpomalit.

Thane to nekomentuje, ale cítím na sobě jeho hodnotící pohled. Po chvilce mírně přikývne, jako by ho uspokojilo, že jím.

Když zpomalím, konečně řekne: „Jak se cítíš?"

Vidličkou se zarazím nad talířem.

„Prostě *skvěle*," odvětím suše. Hořce. „Nic ti neprozáří den tak, jako když ztratíš všechno, co jsi kdy znal, a někdo ti řekne, že jsi zachránce říše." Vzhlédnu.

Zacuká mu v koutcích.

Očekávám nějakou reakci, ale jen se na mě dívá. Ticho se natahuje a cosi uvnitř mě se zlomí.

Sklopím pohled a odpovím mu docela mírně. „Nevím, jak se cítím." Bezmyšlenkovitě si pohrávám s jídlem. „Je toho na mě moc. Jsem ztracená. Nevěřím tomu. Jako bych se snažila probudit z noční můry, která nekončí."

Thane přikývne. „To zní docela správně. Kdyby ses tak necítila, dělalo by mi to starosti."

Vzhlédnu, překvapená jeho upřímností.

Opře se a uvolněně si založí ruce na hrudi. „Svět není fér, Amaro. Kdyby byl, pořád bys měla matku." Na chvilku semkne čelist. „Prostě tě hodí do ohně a čeká, že přežiješ."

Pak jemněji dodá: „Ale pořád jsi tady. To se počítá."

Nadechnu se a zavrtím hlavou. „Jo? A co když nechci bojovat?"

Ta slova ze mě vyklouznou v nestřeženém okamžiku dřív, než je stihnu zarazit. Thane neodpoví hned. Jen si mě prohlíží, jako by zvažoval, co jsem řekla, a hodnotil moje odhodlání.

„Tak nebojuj," poví nakonec.

Ohromeně zamrkám.

Žádný proslov. Žádná povinnost. Jen… tohle.

Pokrčí rameny. „Nikdo to za tebe nerozhodne." Potom se mi zpříma zadívá do očí. „Ale jestli bojovat *přestaneš*…" Mluví napjatě. „Pak vyhrají ti, co se tě snaží dostat. Tvoji přátelé, tvůj domov, celá říše bude *pryč*. A něco mi říká, že nejsi ten typ člověka, co o svém osudu nechává rozhodovat jiné."

Roztřeseně vydechnu, sevře se mi hrudník.

Říše.

Moje volba.

Moje zodpovědnost.

A potom mě jako vítr z konce světa zasáhne zármutek. Moji rodiče. Moji milující, něžní rodiče, díky kterým jsem se vždycky cítila v bezpečí a kteří by udělali cokoliv, aby mě ochránili. Byli pryč. Staly se z nich popel a vzpomínka.

Sevřu deku ještě pevněji.

Zavrtím hlavou a sotva slyšitelně hlesnu: „Já jsem se o to neprosila."

Thane se se mnou nehádá – neříká mi, že se pletu. Jen přikývne, jako by rozuměl. „To nikdy nikdo," praví.

Znovu se rozhostí ticho. Těžké. Skutečné.

Moje mysl křičí, ale je to příliš, příliš nemožné. Ale někde pod vší tou panikou a žalem se probouzí tenčí hlásek – tichý, ale tvrdohlavý.

Má pravdu.

Hledím do poloprázdného talíře, chuť k jídlu mě přešla. Pořád mě to tíží, ale jinak – jako bych se topila a potom se konečně poprvé nadechla.

Nevím, jak to břímě nést. Ale jedno je mi jasné. *Nechci, aby stínové vojsko vyhrálo.* Jinak by to všechno bylo zbytečné.

Pomalu, roztřeseně vydechnu. Pustím deku. Ta bolest tam pořád je, ostrá a závratná, ale dokážu skrze ni dýchat.

Světu je jedno, jestli jsem připravená.

Thane mě nenutí k odpovědi. Sleduje mě, čeká a dává mi prostor.

Čaj na tácu je vlažný, ale stejně po něm sáhnu a vezmu ho do dlaní. Je jen mírně teplý, chladne. Jako všechno, o co jsem přišla.

Ztěžka polknu a zahledím se na svoje ruce. „Nevím, jak to mám udělat," přiznám šeptem. „Je toho moc."

Thane se předkloní. „Jeden krok po druhém."

V pozadí praská oheň a naplňuje ticho, které se mezi námi rozpíná. Teplo plamenů je vzdálené, ale já se soustředím na zvuk a cítím, jak se uvolňuju.

Po chvilce se Thane postaví a sehne se pro tác. „Odpočiň si," řekne. „Budeš potřebovat energii." Bez dalšího slova se otočí a vykročí ke dveřím.

Zůstanu sama. S tichem. Ohněm. A vším, čemu se pořád snažím porozumět.

4

BRATŘI

„Zprávy o útocích stínového vojska přibývají každý týden. Srdcestína podle všeho vytváří nové vojáky z nějakého mocného zdroje. Musíme ho najít. Potřebujeme, aby se k tomuhle boji přidala Amara. Jinak se bojím, že všichni podlehneme hanebným záměrům Srdcestíny.“
– VALENŮV DENÍK

THANE

Slunce svítí vysoko na obloze a vrhá na cvičiště krátké stíny. Kámen pod mými botami se konečně začal rozehřívat, ale vzduch je pořád ostrý a čistý způsobem, jakým bývá pouze na jaře. Voní jako rosa odpařující se ze střech, staré dřevo a ocel.

Vojáci s plášti těsně přitaženými k tělu lemují kruhové zápasiště. Někteří si vylezli na bedny a sudy a v rukách svírají šálky, z nichž se na slunci stále kouří. Chlad ulpívá ve stínech, ale tam, kde se otevřeného nádvoří dotýká sluneční svit, kámen září. Je ostřejší. Jako by se dívali samotní bohové.

V ruce sevřu dlouhou hůl a pak si jednou, dvakrát protáhnu prsty. Dřevo je studené a po létech užívání taky vyhlazené. Známé a vyvážené. Je to něco, co umím ovládat.

Naproti mně stojí tři válečníci – Garrick, Jarek a Rian. Mí bratři ve zbroji. Nejstarší přátelé.

„Žádná ochranná zaklínadla," řeknu. „Žádná magie."

„Takže na život a na smrt," odvětí Garrick, který už se zubí a v oříškových očích mu jiskří. Pískově blond vlasy mu neposlušně spadají do čela, jako by jim to tam patřilo. „Takové odpoledne mám rád."

„Leda na *tvoji*," zamumlám.

Jarek si s povzdechem protáhne ramena. Hodně se podobá svému staršímu bratrovi, ale je trochu vyšší. Vlasy se světlejšími proužky vyšisovanými od slunce má stažené do volného copu. Několik pramenů se mu uvolní ještě dřív, než začneme se soubojem. Jarek býval z těch dvou vždycky nejklidnější – dokud mu někdo nezavdá důvod se naštvat.

„Tři na jednoho?" zazubí se. „To se mi zdá trochu nefér."

Samolibě se usměju. „Vůči tobě."

Můj dech se sice už nesráží do obláčků, ale vzduch se ještě neohřál. Jaro se dosud nerozhodlo, jaké chce být.

Rian stojí po mé pravici a doteď mlčí. Je z nás nejvyšší, má široká ramena a sošnou postavu, jeho tmavá kůže se na slunci leskne jako leštěný bronz. Hlavu má po stranách vyholenou a zbytek tmavých vlasů stažených do pevných copánků spojených do ohonu. Střelí po mně modrošedýma očima.

Vodní klan. Ovládá se. Je přesný.

Jednou přikývne. Je čas na souboj.

A já jsem za to vděčný víc, než chci přiznat.

Tenhle souboj potřebuju.

Ne kvůli výcviku nebo vybití energie. Ale abych utišil všechno ostatní.

Ohlédnu se ke kamennému klenutému podloubí vedoucímu k ubikacím. Amara je pořád uvnitř a zotavuje se. Vypadala menší, než jsem si pamatoval. Shrbená ramena. Prázdný pohled. Pohybovala se jako někdo, kdo se snaží vytěsnit ozvěnu křiku.

Tenhle pohled už jsem viděl – na vojácích příliš mladých na to, aby pochopili, co přežili. A bohové nám pomozte, ona má být spiritborn. Jak mám připravit někoho, kdo vypadá tak křehce, aby vedl říši proti temnotě?

Garrick se udeří holí do dlaně, čímž mě okamžitě přivede zpátky. „No. Teď už couvnout nemůžeme."

Jarek vydechne a přesune pohled ke mně. „Chceš jenom výmluvu, abys nás mohl beztrestně zmlátit."

„Nabídli jste se," připomenu mu.

Garrick se zazubí. „Já pro následky žiju."

„To hodně vysvětluje," zamumlá Rian.

„No tak, bože války," zvolá Garrick a roztočí svou hůl, jako by byl na jevišti místo v hlíně. „Ukaž nám, co v tobě je."

Poupravím si úchop. „Neříkejte, že jsem vás nevaroval."

Společně vstoupíme do kruhu. *Tohle je tradice.* Mí přátelé. Bratři. Ti jediní, kteří se na mě ještě nedívají jako na nějakou poloviční legendu. Jarek vyrazí jako první. Vždycky to tak je. Hrdost Ohnivého klanu – rychlost, tvrdost, bez zaváhání.

Odrazím úder z výšky, ale v rozmachu je silnější, než čekám. Po nárazu mi stlačí ruce dolů.

Okamžitě následuje Garrick zespoda z druhé strany. Jeho první ránu zablokuju, ale druhou mě trefí do stehna. Tvrdě. Zavrčím. Okamžitá a ostrá bolest mi vystřelí do nohy, ale otočím se a zabořím mu spodek hole do žeber.

Klopýtne dozadu, zasípe a zakření se.

„Jsem v pohodě," zakašle. „V pohodě."

Pak se na mě vrhne Rian, proklouzne do odkrytého prostoru jako voda stékající z kopce. Jeho úder je příliš rychlý, nezvládnu ho plně zablokovat a zbytek mi dozní na žebrech. Náraz dřeva je dostatečně silný na to, aby mi vyrazil vzduch z plic.

Ale nepřestávám. Využiju zpětný ráz, otočím se a praštím Riana do boku. Sykne a o dva kroky ustoupí.

Garrick mě teď zeširoka obchází, mhouří oči a hledá dobrý úhel. Je chytrý, když zrovna není hlučný.

Rian taky změní taktiku. Sníží těžiště a pohybuje se jako voda – přesouvá se ladně jako tekutina.

Navzdory chladu se už teď všichni potíme.

A na okamžik si přeju, abych mohl zůstat v tomhle kruhu a uštědřovat si s bratry navzájem rány. Když se na mě podívají, nevidí proroctví. Nepotřebují věřit v něco, na co nedokážu přestat myslet.

Učenci si o proroctví šeptali celá desetiletí, ale teprve nedávno v něj začala říše věřit. Šepot se změnil ve výkřiky, protože se zoufalí lidé upínali k naději. A brzy zjistí, že jsme spiritborna našli.

Garrick se mě pokusí napadnout. Na poslední chvíli ustoupím stranou a on místo toho vrazí do Jareka. Oba se skácí na zem na propletenou zpocenou hromadu. Z okrajů cvičiště se ozve smích. Několik vojáků zajásá.

Pomalu je obcházím, vyrovnaně dýchám a hůl si opřu o rameno. „Znovu?"

„Hajzlíku," zasténá Jarek a shodí ze sebe svého bratra.

Garrick zvedne ruku. „Necítím zadek."

„Protože jsi na něm přistál," poukážu.

„Kvůli *tobě*."

Pokrčím rameny. „Příčina a následek."

Stále stojící Rian jen vydechne a praví: „Mohl jsi aspoň předstírat, že máš potíže."

„Já *mám* potíže," odpovím mírně. „Dělá mi problémy se nenudit."

Začneme znovu, ztěžka oddechujeme. Zářivě se usměju.

Jarek mi míří na hlavu. Sehnu se. Garrick švihne holí vzhůru k mojí čelisti. Zakloním se, ale koncem hole se mi otře o tvář, až to pálivě zabolí. Ucítím krev.

Otočím se a zabořím mu zbraň do boku – se zaklením klopýtne. Pak se mě Rian pokusí zneškodnit. Uhodí mě holí do kotníku a já málem ztratím rovnováhu.

Rychle ji ale najdu a vrhnu se vpřed. Praštím ho holí do ramene s uspokojujícím křupnutím, které se odráží od kamene. Jarek spatří svoji příležitost a vyrazí. Předstírá úder seshora, ale praští mě do stejného místa na žebrech.

Zavrčím, zaplaví mě vlna bolesti, ale otočím se, popadnu jeho hůl a ostře zatáhnu. Vyklouzne mu a já ho odstrčím. Kolem kruhu se ozve pískot a jásot.

„Je to pořád nefér?" zeptám se.

Zadívá se na mě. „Krvácíš."

„Ty taky."

Začnou si nacházet rytmus. A já ho začínám cítit.

Bolí mě levá strana. Tupě mi pulzuje ve stehně. Pálí mě čelist. Ale nepřestávám.

Rian se na mě vrhne zprava, tiše a rychle. Odrazím ho, udeřím a přisunu k němu blíž. Je chytřejší než ostatní – nezdržuje se, nejde do rizika. Stáhne se a nechá vést hlavní útok Jareka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Probuzení živlů**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.